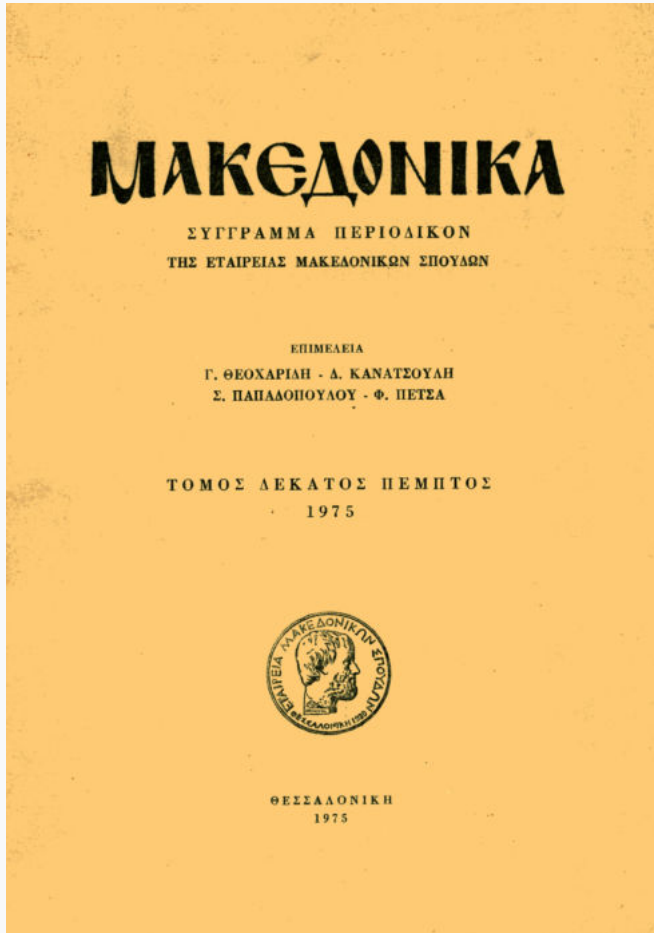

Μακεδονικά

Τόμ. 15, Αρ. 1 (1975)

Χ. Μπακιρτζή, Η θαλάσσια οχύρωση της Θεσσαλονίκης. (Παρατηρήσεις και προβλήματα)

Γ. Ι. Θεοχαρίδης

doi: [10.12681/makedonika.616](https://doi.org/10.12681/makedonika.616)

Copyright © 2014, Γ. Ι. Θεοχαρίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Θεοχαρίδης Γ. Ι. (1975). Χ. Μπακιρτζή, Η θαλάσσια οχύρωση της Θεσσαλονίκης. (Παρατηρήσεις και προβλήματα). *Μακεδονικά*, 15(1), 371-395. <https://doi.org/10.12681/makedonika.616>

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Χ. Μπακιρτζή, 'Η θαλάσσια όχύρωση της Θεσσαλονίκης. (Παρατηρήσεις και προβλήματα). «Βυζαντινά» (έπιστημονικόν ὄργανον Κέντρου Βυζαντινῶν Ἑρευνῶν Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου), τόμ. 7ος, Θεσσαλονίκη 1975, σ. 291-334; Κείμενον, σ. 335-341; Ἀγγλική περίληψις, Σχέδια 15, Πίνακες 29 ἐκτός κειμένου.

Ἡ ἀρχαιολογική σκαπάνη ἀνατρέπει πολλάκις ὄχι μόνον πέτρες καί χρώματα, ἀλλά καί διαπιστώσεις καί ἀπόψεις ἐρευνητῶν, οἱ ὁποῖες στηρίζονται κατὰ κανόνα σέ μαρτυρίες πηγῶν καί σέ τυχόν ὑπέρ τήν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους ὀρατά λείψανα. Ὅλοι οἱ ἐρευνηταί τῆς τοπογραφίας τῆς «περιφανοῦς» πόλεως, ἰδίως ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἐμελέτησαν τήν παλαιά ὄχύρωσί τῆς ἀπό τήν πλευρά τῆς θαλάσσης, μετά τόν Th. L. Tafel (De Thessalonica ejusque agro, Berolini 1839) καί μέχρι τελευταίως τοῦ M. Vickers (The Byzantine Sea Walls of Thessaloniki, Balkan Studies 11, 1970, σ. 261-278), ἐστηρίχθησαν κυρίως εἰς τόν O. Tafrafi (Topographie de Thessalonique, Paris 1913, σ. 14-20, 42, 93, 110-112) καί εἰς τὸ ἐκτός κειμένου σχεδιάγραμμα αὐτοῦ τῆς βυζαντινῆς Θεσσαλονίκης, δεδομένου ὅτι οὗτος ἐχρησιμοποίησε πάσαις τὰς μαρτυρίας τῶν πηγῶν, τὰς ὁποίας εἶχε συλλέξει ἐξαντλητικῶς ὁ Tafel. Ὁ Tafrafi εἶχε υποθετήσει τήν διαδρομή τοῦ θαλασσίου τείχους τῆς πόλεως εἰς τήν σειράν τῶν σημερινῶν οἰκοδομῶν τῆς παραλιακῆς λεωφόρου καί εἰς ἀπόστασιν 25 μέτρων ἀπό τῆς σημερινῆς προκυμίας. Μόνον ὁ A. Struck (Die Eroberung Thessalonikes durch die Sarazenen im J. 904, BZ 14, 1905, σ. 545) ἐποθετήσε εἰς τὸ σχεδιάγραμμά του τῆς Θεσσαλονίκης πρὸ τῆς πυρκαϊῆς τοῦ 1917, ἄγνωστον ἐάν ἀπὸ μαρτυρίας ἐπιζώντων, οἱ ὁποῖοι ἐνεθυμοῦντο τὸ θαλάσσιον τεῖχος πρὸ τῆς κατεδαφισέως του ἀπὸ τοῦ 1866 κ.έ., ἢ ἀπὸ παλαιῶν ἀπολεσθῆν σήμερον σχεδιάγραμμα τῆς πόλεως, τήν διαδρομήν τοῦ θαλασσίου τείχους κατὰ μῆκος τῆς πρώτης τότε παραλλήλου πρὸς τὴν παραλιακὴν λεωφόρον ὁσοῦ Βασιλείου Βουλγαροκτόνου, ἢ ὁποία εἶναι ἡ σημερινὴ ὁδὸς Προξένου Κορομηλά.

Ἐρχονται τώρα τὰ δικαιῶνόντα καί τὸν Struck ἀρχαιολογικά δεδομένα, ἀνασκαφικά δηλαδὴ εὐρήματα, ἀποκαλυφθέντα κατὰ καιροῦς τυχαίως εἰς ἐσκαφικὰς διανοίξεις οἰκοπέδων διὰ νέας οἰκοδομὰς καί εἰς ἄλλα σκάμματα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ ἰκανῶτα ὁ συγγραφεὺς διὰ τὴν λύσιν τῶν προβλημάτων τῆς θαλασσίας ὀχύρωσεως τῆς Θεσσαλονίκης, καί πραγματεύεται: 1) Τὸ Τεῖχος, 2) Τοῦς Πύργους, 3) Τὸν Λιμένα, 4) Τῖς Πύλεις αὐτῆς, ἀκολουθεῖ 5) Χρονολόγησι καί 6) Ἐπίμετρον καί ἀγγλικὴ περίληψις.

1) Τὸ Τεῖχος (σ. 293-300). Καθορίζων τὰς θέσεις τῶν κατὰ καιροῦς ἀποκαλυφθέντων τμημάτων τείχους εἰς τὸ παραλιακὸν μέρος τῆς πόλεως καί περιγράφων αὐτὰ εἰς τὸ κείμενον του (μὲ σχεδιάσματα καί φωτογραφίας αὐτῶν εἰς τὰ ἐκτός κειμένου Σχέδια καί Πίνακες) ὁ συγγραφεὺς συνενώνει ταῦτα διὰ νοητῆς γραμμῆς εἰς «Τοπογραφικὸ σχεδιάγραμμα τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης» (Σχ. 1). Ἐμφανίζονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπὶ τοῦ τοπογραφικοῦ σχεδιαγράμματος δύο διαδρομαὶ θαλασσίων τειχῶν τῆς πόλεως. Ἡ μία, ἡ νοτιωτέρα, ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος τὴν κατεθυσιν τῆς σημερινῆς ὁδοῦ Προξένου Κορομηλά, ἢ ὁποία εὐρίσκεται ὀπισθεν τῆς σειράς τῶν οἰκο-

δομῶν τῆς σημερινῆς παραλιακῆς λεωφόρου. Ἡ διαδρομὴ αὐτοῦ τοῦ τείχους συνήντα πρὸς Δ τὸ ἀνατολικὸν τείχος τῆς ὀχυρώσεως τοῦ τετραγώνου τεχνητοῦ λιμένος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου εἰς τὸν ἀνατολικὸν πύργον τοῦ στομοίου αὐτοῦ (Σχ. 1/11). Πρὸς Α ἡ διαδρομὴ τοῦ τείχους αὐτοῦ ἐκάμπετο βαθμιαίως πρὸς ΝΑ, αὐτὰ νὰ συναντήσῃ τὸν προχωρημένον ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἀνατολικὸν πύργον του, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὴν θέσιν τοῦ σημερινοῦ Λευκοῦ Πύργου. Αὐτὴ ὁμῶς εἶναι ἡ διαδρομὴ τοῦ θαλασσίου τείχους, ὅπως τὴν ἐσημείωσε ὁ Struck. Δικαιοῦται λοιπὸν μὲ αὐτὰ ὁ παλαιότερος Struck, ἐνῶ ὁ νεώτερος Tafrafi καὶ οἱ ἀκολουθήσαντες αὐτὸν ἔκτοτε εἶχον τοποθετήσει τὸ θαλάσσιον τείχος τῆς πόλεως πολλὰ μέτρα νοτιώτερον πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἡ ἄλλη διαδρομὴ θαλασσίου τείχους, ἡ βορειότερα, ὅπως χαράσσεται εἰς τὸ Σχεδιάγραμμα τοῦ συγγραφέως, ἀκολουθεῖ πιστῶς τὴν κατεῦθυνσιν τῆς σημερινῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως (Φραγκλίου Ρουσβελτ), τῆς δευτέρας παραλλήλου πρὸς τὴν σημερινὴν παραλιακὴν λεωφόρον, καὶ τὰ ἴχνη αὐτῆς οὐδεὶς εἶχεν ὑποπτευθῆ προηγουμένως. Τὸ πρὸς Δ ἐν τρίτον τῆς διαδρομῆς αὐτῆς τείχος δὲν ἐνεφάνισεν ἴχνη τῆς συνεχείας τῆς πρὸς τὸν λιμένα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου πέραν ἐνὸς σημείου (Σχ. 1/15). Πρὸς ἀνατολὰς ἡ διαδρομὴ τοῦ τείχους τούτου ἐκάμπετο καὶ αὐτῆ, ὡς εἰκάζει ὁ συγγραφεὺς, πρὸς ΝΑ, διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν προχωρημένον (αὐτὴν τὴν φορὰν πολὺ περισσότερον) ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἀνατολικὸν πύργον του (ἐὰν οὗτος αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο εἰς τὴν θέσιν, λέγομεν ἡμεῖς, τοῦ σημερινοῦ Λευκοῦ Πύργου). Τὰ πράγματα ὁμῶς ἐξηγεῖ ὁ συγγραφεὺς, σ. 297: *Τὰ εὐρήματα αὐτὰ... μόνον ὡς παλαιότερες διαδοχικαὶ πρὸς τὴν μεριὰ τῆς θάλασσης ὀχυρώσεις, ῥωμαϊκῆ ἢ πρώτῃ (ἢ βορειότερα) καὶ παλαιοχριστιανικῆ ἢ δεύτῃ (ἢ νοτιώτερα), μποροῦν νὰ ἐξηγηθῶν.*

Σ' αὐτὰ ἡμποροῦμε νὰ παρατηρήσουμε τὰ ἑξῆς: 1) Ἡ μὲν νοτιώτερα παλαιοχριστιανικὴ ὀχύρωσις ἔχει ἓνα στερεὸν σημεῖον, τὸ ὅποιον καθορίζει ἀναμφισβητήτως τὴν θέσιν τῆς: Τὴν βάσιν τοῦ πύργου, τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν εἰς τὴν ὁδὸν Προξένου Κορομηλᾶ 34 (Σχ. 1/19) καὶ περιγραφομένην ὑπὸ τοῦ σ. εἰς τὰς σελ. 293-295. Τὰ φραγόμενα ἀπὸ νερὸ μάρμαρινα μέλη τῆς δὲν ἀφήνουν καμμίαν ἀμφιβολία, ὅτι ὁ πύργος εὐρίσκετο ἐντὸς τῆς θαλάσσης καὶ ἀνήκεν εἰς τὸ θαλάσσιον τείχος τῆς πόλεως. 2) Ἡ βορειότερα ὁμῶς, ἡ χαρακτηριζομένη ὑπὸ τοῦ σ. ὡς ῥωμαϊκῆ, ὀχύρωσις οὐδὲν στερεὸν σημεῖον ἔχει. Τὸ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως νοητὸν εὐθύγραμμον τμήμα τῆς στηρίζεται εἰς δύο ἀμφίβολα σημεῖα, ἐν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν καὶ ἐν πρὸς τὸ δυτικὸν ἄκρον αὐτῆς. Τὸ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς σημεῖον (Σχ. 1/20) ἔχει πλάτος μόνον 0,90 μ. (σ. 297), πλάτος πολὺ μικρόν διὰ τείχος ὀχυρώσεως πόλεως. Τὸ πρὸς τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς σημεῖον (Σχ. 1/15) οὔτε κἀν ὑπάρχει ὡς ἀνασκαφικὸν εὐρήμα. Στηρίζει τὴν ὑπαρξίν του εἰς πληροφορίαν τοῦ ὀδοντιάτρου Ν. Εὐθουβουλίδου (σ. 297, σημ. 20) καὶ δὲν γνωρίζομεν οὔτε τὸ πλάτος του, οὔτε τὴν δομὴν του, οὔτε τὴν κατεῦθυνσίν του. Τί ἀποκλείει νὰ εἶναι ἡ εὐθυγράμμισις τῶν δύο τούτων σημεῖων, εἰς τόσον μεγάλῃ ἀπόστασιν μεταξύ των, τυχαία καὶ νὰ ἀνήκον ταῦτα εἰς ἄλλα οἰκοδομήματα καὶ ὄχι εἰς τείχος τῆς πόλεως;

Ἀπομένουν τὰ δύο τμήματα τείχους (Σχ. 1/21 καὶ Σχ. 1/25) τῆς χαρακτηρηθεῖσης ὡς ῥωμαϊκῆς ὀχυρώσεως, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὴν κατεῦθυνσιν αὐτῆς πρὸς ΝΑ γωνιαῖον πύργον, ὁ ὅποιος ὑποτίθεται ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τοῦ σημερινοῦ Λευκοῦ Πύργου. Λέγει ὁ σ. περὶ τοῦ πρώτου ἐξ αὐτῶν, σ. 297: *Στὴν ὁδὸ Μητροπόλεως 92 (Σχ. 1/21 καὶ 11, πίν. 14) βρέθηκε τμήμα τείχους πλ. 3 μ. στῆ βάσιν, μὲ σαφῆ κατεῖθνησι πρὸς τὸν Λευκὸ Πύργον... Τὸ τμήμα αὐτὸ τοῦ τείχους ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ νοτιώτερον ἀπὸ τὰ δύο προηγουμένα τείχη τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως 80.* Συνέχεια δηλαδὴ τοῦ πλέον ἀνατολικοῦ ἀπὸ τὰ δύο τῆς εὐθυγράμμου διαδρομῆς, τῆς ὀνομασθεῖσης ῥωμαϊκῆς ὀχυρώσεως (Σχ. 1/20), τὸ ὅποιον, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, ἔχει πλάτος μόνον 0,90 μ. καὶ ἡμεῖς δὲν ἡμποροῦμε νὰ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι τοῦτο ἀνήκεν εἰς τείχος ὀχυρώσεως. Περὶ τοῦ δευτέρου τμήματος τείχους λέγει ὁ συγ-

γραφεὺς, σ. 295: *Τὸ τμήμα τοῦ τείχους πρὸ ἀποκαλύφθηκε στὴν ὁδὸ Παύλου Μελά 1 (Σχ. 1/25 καὶ 3, πίν. 7) καὶ Δημητρίου Γούναρη 4 (Σχ. 4) παρουσιάζε ἐμφαρὰ κλίση πρὸς νότο καὶ διενθινόταν πρὸς τὸν ΝΑ γωνιαῖο πύργο, τὸν γνωστὸ ὡς «Λευκὸς Πύργος». Ἡ ὑποδομὴ τοῦ τείχους, πλ. 3 μ., παρουσίαζε ὀριζιμένες ἰδιομορφίες στὴν κατασκευὴ (Σχ. 5). Θεμελιωνόταν σὲ ξύλινους πασσάλους... Χαρακτηριστικὸ γιὰ τὴ σύνθεση τοῦ ἐδάφους στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς πόλης εἶναι τὸ γεγονός ὅτι θεμελιώσεις σὲ πασσάλους ἦταν ἐνδεδειγμένες γιὰ ὑποβρύχια φράγματα, θέατρα ἢ ρυαὸς σὲ ἐδάφη σαθρὰ ἢ βαλτώδη. Εὕρισκετο λοιπὸν τὸ τμήμα αὐτὸ τοῦ τείχους ἀναμφιβόλως, ἐὰν ὄχι ἐντός, πάντως πολὺ πλησίον τῆς θαλάσσης. Ἄλλ' ἢ ἀπόστασις τότε ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν ΝΑ γωνιαῖον πύργον (Σχ. 1/26), τὸν ὁποῖον ὑποτίθεται ὅτι τοῦτο ἐπῆγγαινε νὰ συναντήσῃ, εἶναι τόσον μεγάλαι καὶ ὀδηγεῖ τόσον πολὺ ἐντός τῆς θαλάσσης, ὥστε ἀμφιβάλλομεν, ἐὰν τοῦτο συνήντα πύργον, τόσον προχωρημένον ἐντός τῆς θαλάσσης, ὅσον ἢ θέσις τοῦ σημερινοῦ Λευκοῦ Πύργου. Ὁ σ. ὁμοῦ θεωρεῖ καὶ τοῦτο ὡς συνέχισαν τοῦ τείχους τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως, τοῦ χαρακτηρισθέντος ὡς ρωμαϊκοῦ, καὶ λέγει, σ. 297: *Στὸ ἴδιο τείχος ἀνῆκε πιθανότατα καὶ τὸ τείχος τῶν ὁδῶν Παύλου Μελά 1 καὶ Δημητρίου Γούναρη 4*, δηλαδὴ τὸ τμήμα τείχους (Σχ. 1/25), περὶ τοῦ ὁποῖου ὀμιλοῦμεν, καὶ τὸ τείχος τοῦτο συνήντα πύργον εἰς τὴν θέσιν τοῦ σημερινοῦ Λευκοῦ Πύργου, ὡς λέγει ὁ συγγραφεὺς, σ. 304: *Πρὶν ἀπὸ τὸν Λευκὸ Πύργο εὑρίσκει στὴ θέση αὐτῆ ἄλλος πύργος, βυζαντινός, πρὸ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Εὐστάθιο. Στὴν ἴδια θέση εὑρίσκει πιθανότατα στὴ ρωμαϊκῆ περίοδο μεμονωμένος πύργος, ὁ ὁποῖος προστάτευε τὴν εἴσοδο τοῦ ρωμαϊκοῦ λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης, πρὸ εὑρίσκει στὸ ἀνατολικὸ τμήμα τῆς πόλης πρὶν κατασκευασθῆ ἀπὸ δεξιὰ ὁ λιμένας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Τὸ ἐρώτημα ὁμοῦ εἶναι, τί μὴς πείθει ὅτι τρεῖς πύργοι διεδέχθησαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν; Περί τούτου δὲν εἶναι βέβαιος οὔτε ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος συνεχίζει, σ. 304: *Στὸ βασικὸ αὐτὸ πρόβλημα μόνον ἢ σκαμνίξῃ ἔρευνα θὰ ἀπαντήσῃ, πρὸ θὰ ἐρευνήσῃ τὴν ἔδραση τοῦ τεραστίου αὐτοῦ οἰκοδομήματος (δηλαδὴ τοῦ Λευκοῦ Πύργου) καὶ θὰ ἐξηγήσῃ τὴν προβελήμενη θέση του...* Τὰ περὶ ρωμαϊκῆς ὀχύρωσεως λοιπὸν κατὰ μήκος τῆς σημερινῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως μὲ ἀπόκλιση μάλιστα πρὸς ΝΑ γωνιαῖον πύργον πολὺ προχωρημένον ἐντός τῆς θαλάσσης δὲν εἶναι, νομίζομεν, ἄσφαλῆ, ἐὰν δὲν ἐπιβεβαιωθῶν διὰ νεωτέρων σαφῶν ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων.**

Ἐπάρχουν ὁμοῦ διαπιστώσεις ἐκ τοῦ ὕλικου, τὸ ὁποῖον ἠρέυνσε ὁ συγγραφεὺς, οἱ ὁποῖες ἐπιτρέπουν τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὑπῆρξε πράγματι ρωμαϊκὴ θαλασσία ὀχύρωσις τῆς πόλεως. Αἱ ἐξῆς: 1) Τὰ ἀναφερθέντα δύο τμήματα τείχους (Σχ. 1/21 καὶ Σχ. 1/25) εὕρισκονται ἐκατέρωθεν τῆς σημερινῆς ὁδοῦ Δημητρίου Γούναρη, ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖ τὸν κάθετον πρὸς τὴν θάλασσαν ἄξονα τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ συγκροτήματος τοῦ Γαλιερίου. 2) Τὰ δύο ταῦτα τμήματα τείχους εὕρισκονται ἐντός σημερινοῦ οἰκοδομικοῦ τετραγώνου, τὸ ὁποῖον, ὡς τεκμηριώνει περαιτέρω ἀναμφισβητήτως ὁ συγγραφεὺς, σ. 320: *ἦταν κάποτε θάλασσα καὶ ἐπιχώθηκε μὲ φερτὰ ὑλικά.* 3) Ὑπῆρχε στὴ Θεσσαλονικὴ πρὸ τοῦ 322 μ.Χ. (πρὸ τοῦ τεχνιτοῦ λιμένος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου) ἑλληνιστικὸς καὶ ἔπειτα ρωμαϊκὸς λιμὴν, τοῦ ὁποῖου τὰ νεώρια διέταξε ὁ Περσεὺς (179-168 π.Χ.) νὰ πυρποληθῶν (Livius, XLIV,X) καὶ, ὡς παρατηρεῖ ὁ συγγραφεὺς, σ. 321: *Ἐο ρωμαϊκὸς αὐτὸς λιμένας εἶχε ἀναμφισβήτητη σχέση μὲ τὸ γαλιεριανὸν συγκροτήμα... Τμήμα τοῦ μὲν τὸν ἦταν ὄρατὸ στὶς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνα μέσα στὴ θάλασσα καὶ κοντὰ στὸ Λευκὸ Πύργο. Τὰ ἀναφερθέντα λοιπὸν δύο τμήματα τείχους (Σχ. 1/21 καὶ Σχ. 1/25) ἀνῆκον καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα εἰς τὴν ὀχύρωσιν τοῦ ἐκεῖ ρωμαϊκοῦ λιμένος. Ἄλλὰ ὀχύρωσις τοῦ λιμένος μόνον, ἀνε ὀχύρωσεως καὶ τῆς ὑπολοίπου πόλεως, δὲν ἔχει νόημα. Ὑπῆρξε λοιπὸν ρωμαϊκὴ ὀχύρωσις τῆς πόλεως καὶ θάλασσιον ρωμαϊκὸν τείχος αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα βέβαιοι, ὅσον ὁ συγγραφεὺς, περὶ τῆς διαδρομῆς τοῦ τελευταίου τούτου. Τὸ μικρὸν πλάτους καὶ τὸ μόνον ἐκ μαρτυρίας ὑπαρκτὸν τμήμα τείχους τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως (Σχ. 1/20 καὶ Σχ. 1/15) δὲν πιστεῖομεν ὅτι ἔχουν σχέσιν μὲ θαλασσί-*

αν ρωμαϊκήν όχύρωσιν τής πόλεως. Τό πιθανότερον είναι, ότι δέν διεσώθησαν ίχνη ταύτης, διότι ίσως τό ύλικόν της έχρησιμοποίηθη ώς πλέον πρόχειρον διά τήν κατασκευήν του παλαιохριστιανικού θαλασσίου τείχους, ένθ' ό ρωμαϊκόσ λιμήν (καί ή όχύρωσίς του), ώς λέγει ό συγγραφέύς, σ. 321: *διατηρήθηκε σέ λειτουργία, είτε όλόκληρος είτε μέ μοσρή μικρής σκάλας ώς τή νέα διαμόρφωση τής θαλάσσιας όχύρωσης τής Θεσσαλονίκης, άμέσως μετά τό 620-630.* *Άλλωσ ό Πετρωνάς, κατά τήν πολιορκία τής Θεσσαλονίκης ύπό τών Σαρακηνών τό 904, δέν θά ήτο άναγκασμένος νά μεταφέρη σαρκοφάγους και άλλα βαρέα ύλικά έκ τών άπομακρυσμένων νεκροταφείων δυτικώς και άνατολικώς τής Θεσσαλονίκης διά τήν κατασκευήν του ύποβρυχίου φράγματός του (τής λεγομένης porporella), έάν είχε πλησίον του πρόχειρον ύλικόν έκ τών έρειπίων ρωμαϊκής θαλασσίας όχύρωσews εις μικράν άπόστασιν έντός τής πόλεως.

*Άκόμη μία παρατήρησις: Λέγει ό συγγραφέύς, σ. 298/9: *...όταν τόν Αύγουστο του 1185 οι Νορμανδοί πολιορκήσαν με πεζικό και ναυτικό τη Θεσσαλονίκη, δεν κατόρθωσαν να πησιάζουν την πόλη από τό μέρος της θάλασσας, όχι γιατί τό τείχος είχε ενισχυθί μετά τό 904 (T a f r a l i, Topographie, σ. 44), αλλά γιατί οι προσχώσεις τών ποταμών, που εκβάλλουν στό Θερμαϊκό, είχαν δημιουργήσει κοντά του «ξέρες», που δέν επέτρεπαν στά έχθρικά καράβια νά πλεύσουν (Ευστάθιος Θεσσαλονίκης, La espugnation de Thessalonica, έκδ. Σ τ ί λ π. Κ υ ρ ι α κ ί δ η, Palermo 1961, σ. 74, 10-19).* *Ο Ευστάθιος όμως δέν όμιλεί περι προσχώσεων ποταμών, οι όποιοι πράγματι εύρίσκονται τόσον μακράν τής Θεσσαλονίκης, ώστε αι προσχώσεις των δέν φθάνουν μέχρι τής παραλίας τής πόλεως, αλλά περι άμπώτιδος πρό τό θαλασσίον τείχουσ τής πόλεως λόγω τής θερινής εποχής. Λέγει ό Ευστάθιος, ένθ' άνωτ.: *«Ην δέ μάχης ελεύθερον τό παράλιον όλον, τό μέν ότι ψιλά θαλασσίον ύδατος ήν τά πός τή τείχει διά τόν καιρόν θερινόν όντα και μη πληθύνοντα τήν θάλασσαν μέχρι και εις αυτόν τειχισμόν...»* Οι Νορμανδοί έπλησίασαν τήν Θεσσαλονίκην και άπό θαλάσσης, αλλά άπό τό άνατολικόν άκρον τής παραλίας της και άπό τό άνατολικόν της τείχος. Α ύ τ ό θ ι: *«Εκείθεν γάρ διέγνων δύνασθαι άν βλάψαι ήμιάς, ώς και προσεδρεύει εν μάλα δυνάμενοι διά τό του αγιαλου άρχιβαθίς και ούτως ενλίμενοι, και ότι και τό τείχος ούκ άπονηρώς είχαν εκείσε...»*

2) Οι Πύργοι (σ. 301-315). α) *Ο Λ ε υ κ ό ς Π ύ ρ γ ο ς. Τά μέχρι τουδεδεδομένα περι του χαρακτηριστικού διά τήν πόλιν τής Θεσσαλονίκης Λευκού Πύργου ήσαν: α) *Ως δεικνύουν παλαιά φωτογραφία (T a f r a l i, Topographie, σ. 51) και παλαιά περιγραφά (Ε. Çelebi εις ΕΕΒΣ 16, 1940, σ. 333 κ.έ.), ό κολλοσιαίος στρογγυλόσ Πύργος δέν ίστατο άνεκαθεν μεμονωμένος, ώς σήμερα, άλλ' εύρίσκετο έντός τετραγώνου περιβόλου μέ όκταγωνικούς πύργους πυρβολείων εις τάς γωνιάς, ό όποίος κατεστράφη κατά τάς άρχάς του παρόντος αιώνοσ. β) *Ως θέλει ή παράδοσις, τήν όποιαν έδέχθη και ό T a f r a l i, Topographie, σ. 50/1, ό Πύργος έκτίσθη ευθύσ μετά τήν κατάληψιν τής πόλεως ύπό τών Τούρκων τό 1430 διά Βενετών τεχνιτών (ώσ και ό βραχύτεροσ στρογγυλόσ πύργος εις τήν ΒΑ γωνίαν τών τειχών τής πόλεως, ό λεγόμενος Τζιντζιρλή-Κουλέ). γ) *Ως μαρτυρούν αι πηγαί, ύπήρχε εις τήν όσειν του Λευκού Πύργου βυζαντινόσ πύργος άγνώστων όνομασίας και σχήματος (Ευστάθιος Θεσσαλονίκης, έκδ. Σ τ. Κ υ ρ ι α κ ί δ ο υ, σ. 8: *αποϊ κατά θάλασσαν έξών πύργου*).

Εις ταυτα άς προσθέσωμεν τάς νεωτέρας θεωρίας και διαπιστώσεις τών έρευνητών: *Ο Γερμανόσ ειδικόσ στρατιωτικόν όχύρωσεων B o d o E b h a r d t εύρε τό 1940 εις Θεσσαλονίκην όμοιότητα του Λευκού Πύργου της και άλλων παρομοίων πύργων πρόσ τόν κεντρικόν πύργον (donjon) του όχυρου τών Σταυροφόρων, τό κτισθέντοσ τό 1246 εις τόν πλησίον αυτών Aigues Mortes τής νοτίου Γαλλίας, και έποποθέτησε εις μεταγενέστερον δημοσιεύμα του τήν ίδρυσιν του Λευκού Πύργου εις τήν βραχεϊάν περίοδον 1204-1224 τής

Φραγκοκρατίας εις τὴν Θεσσαλονίκην (Der Wehrbau Europas im Mittelalter, III, Oldenburg 1958, σ. 696-697. Βλ. περαιτέρω M. K i e l, σ. 352/3).

Κατόπι τὸ F r a n z B a b i n g e r εις τὴν μελέτην του περὶ τῆς Ἀλβανίας τοῦ 17ου αἰῶνος (Ewlijā Tschelebi's Reisewege in Albanien) ὑπέδειξε εἰς ὑποσημείωσιν τὴν μεταγραφὴν τουρκικῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Λευκοῦ Πύργου Θεσσαλονίκης, τὴν ὅποιαν ἔκαμεν ὁ Τοῦρκος γεωγράφος-περιηγητὴς τοῦ 17ου αἰῶνος Ἐβλιγιὰ Τσελεμπή (Ewlijā Celebi, Seyâhatnâmesi, vol. VIII, Istanbul 1928, σ. 150) καὶ ἡ ὁποία ἀναφέρει ὡς ἰδρυτὴν τοῦ Λευκοῦ Πύργου τὸν σουλτάνον Σουλεϊμάν καὶ ὡς ἔτος ἰδρύσεως τοῦ Πύργου τὸ ἔτος 1535/6. (Βλ. περαιτέρω M. K i e l, σ. 353).

Μετ' αὐτὸν ὁ Ὀλλανδὸς τουρκολόγος M i c h a e l K i e l, εὐτυχῆσαι νὰ εὑρῇ φωτογραφίαν τῆς τουρκικῆς μαρμαρινῆς ἐπιγραφῆς, τῆς ἐντειχισμένης εἰς τὸ ὑπερθύρον τῆς εἰσοδῶς τοῦ Λευκοῦ Πύργου καὶ ἀπολεσθεΐσης μετὰ τὸ 1912, συνέκρινε τὸ κείμενον τῆς μετὴν μεταγραφῆν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἐβλιγιὰ Τσελεμπή, διεπίστωσε τὴν ταυτότητα τῶν δύο κειμένων καὶ ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ Λευκὸς Πύργος ἐκτίσθη τὸ 1535/6 ἐπὶ Σουλεϊμάν Α' τοῦ Μεγαλοπρεποῦς διὰ τὸν περιφήμου ἀρχιτέκτονος αὐτοῦ Σινάν-Πασᾶ πρὸς οχύρωσιν τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸν κατὰ θάλασσαν ἄγωνα τῶν Ὀθωμανῶν πρὸς τὰς δυτικὰς δυνάμεις, ὁ ὁποῖος ἀπέληξε εἰς τὴν νίκην τοῦ Χαϊρρεντίν Βαρβαρόσσα κατὰ τῶν ναυτικῶν δυτικῶν δυνάμεων τοῦ Ντόρια εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Πρεβέζης τὸ 1538. (M i c h a e l K i e l, A Note on the Exact Date of Construction of the White Tower of Thessaloniki. Balkan Studies 14, 2, 1973, σ. 352-357). Ταῦτα φαίνονται τὸσον ἀναντίρρητα, ὥστε λέγει ὁ K i e l περὶ τοῦ Λευκοῦ Πύργου καὶ περὶ τοῦ ἔτους τῆς ἰδρύσεώς του, σ. 357: «...A remarkable piece of ottoman military architecture of the first half of the 16th century about whose date of construction there is no longer need for doubt».

Παρά ταῦτα ὁ X. Μπακιρτζής κἀμει πρῶτον τὴν καλὴν παρατήρησιν, σ. 303, ὅτι Ὁ περιβόλος δὲν ἦταν σύγχρονος μετὸν Πύργου, ἀλλὰ μεταγενέστερος, διότι τὰ ὑπερμεγέθη κεραμοπλαστικὰ κοσμήματα τῆς βάσεώς του ἐγένοντο διὰ νὰ εἶναι ὁρατὰ ἐκ τοῦ μακρόθεν καὶ ἐπομένως ὁ Πύργος ἐκτίσθη διὰ νὰ εἶναι ἀρχικῶς περίοπτος. Ἐκφέρει κατόπι τὴν ὄχι ἀστήρικτον γνώμην, σ. 303, ὅτι ἡ μαρμάρινη τουρκικὴ ἐπιγραφή... δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ στρογγυλοῦ πύργου, ἀλλὰ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ὄρθογωνικοῦ περιβόλου, διότι τὸ ἀρχικὸν τῆς θέσεως τῆς ἐπιγραφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν τονίζεται ἡ ὑπαρξίς τῶν πυροβολείων καὶ τῶν πυροβόλων τῶν, κλονίζουσι: α) ἡ μαρτυρία τοῦ αὐτόπτου Ἐβλιγιὰ Τσελεμπή, ὅτι αὕτη εὐρίσκετο εἰς τὴν νοτίαν εἰσοδὸν τοῦ Πύργου, ἐνῶ ἡ μόνη εἰσοδὸς τοῦ Λευκοῦ Πύργου εἶναι βορεῖα, καὶ β) ἡ ὑπαρξίς καὶ ἄλλης τουρκικῆς ἐπιγραφῆς, παρατιθεμένης ὑπὸ τοῦ Ἐβλιγιὰ, ἀσαφὸς ὁμως καὶ ἀχρονολογήτου, ἀλλὰ ἐντειχισμένης αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ περιβόλου. Λέγει ὁ συγγραφεύς, σ. 304: Ἐπὶ τὴν ἐρημνείαν αὐτῆ (τῆς ἀνωτέρας ἐπιγραφῆς) βγαίνει ἐμμεσα τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Πύργος ἦταν ἀρχαιότερος. Πόσο ἀρχαιότερος; Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο οὔτε ὁ ἴδιος δίδει οὔτε ἡμπορεῖ πρὸς τὸ παρὸν νὰ δοθῇ ἀσφαλὴς ἀπάντησις. Προήγαγον ὁμως σημαντικῶς τὴν ἔρευναν αἱ παρατηρήσεις του. Αἱ διαπιστώσεις τοῦ K i e l ἰσχύουσι, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν τουρκικὸν ὀχυρωματικὸν περιβόλον. Παραμένει τὸ πρόβλημα τοῦ στρογγυλοῦ Πύργου.

Ἐὰν πάντως λάβωμεν ὑπ' ὄψιν α) ὅτι οἱ δύο μοναδικοὶ στρογγυλοὶ πύργοι τῶν τειχῶν τῆς Θεσσαλονίκης, Τζιντζιρλή-Κουλε καὶ (Κανλή-Κουλε - Μπριγιάζ-Κουλε) Λευκὸς Πύργος, δὲν εἶναι βυζαντινοί, καὶ β) ὅτι ἡ πάντοτε κάποιαν παρηλλαγμένην ἱστορικὴν ἀνάμνησιν ὑποκρίπτονται παράδοσις θέλει ἀμφοτέρους τοὺς πύργους ἔργον Βενετῶν τεχνιτῶν, οὔτε Βυζαντινῶν λοιπὸν οὔτε Τοῦρκων, ἀλλὰ Δυτικῶν, τότε ἴσως ἡ γνώμη τοῦ Γερμανοῦ εἰδικοῦ στρατιωτικῶν ὀχυρώσεων Bodo Ebhardt, ἡ τοποθετοῦσα τὴν ἰδρυσιν τοῦ Λευκοῦ Πύργου εἰς τὴν βραχειὰν περίοδον τῆς Φραγκοκρατίας (1204-1224) ἐν Θεσσαλονίκῃ, νὰ μὴ εἶναι καὶ τὸσον μακρὰν τῆς ἀληθείας, ἐὰν μάλιστα ἐνθυμηθῶμεν ὅτι οἱ ἐν μέσῳ ἐ-

χθρικού πληθυσμού εγκατασταθέντες δλιγάριθμοι Φράγκοι τής Δ' Σταυροφορίας ώχυρουν-
το ταχώς και πανταχού, όπου εγκατεστήσαν.

Ἄκομη μία παρατήρησις: Λέγει ὁ συγγραφεύς, σ. 304: *Τὸ πεδινὸν τμήμα τῆς Θεσσαλονίκης, πὸν οἱ παλαιοὶ Θεσσαλονικεῖς ὠνόμαζαν «Κάμπο»* (*Μ. Χατζή - Ἰωάννου, Θεωμαῖς ἤτοι περὶ Θεσσαλονίκης, Ἀθήναι 1879, σ. 14*), εἶναι δημιούργημα τῶν προσχώσεων τῶν ποταμῶν, πὸν ἐκβάλλον στὸ Θεωμαῖνὸν κόλπον. Οἱ παλαιοὶ Θεσσαλονικεῖς ὁμοῦ ὠνόμαζον «Κάμπο» τὴν συνοικία περὶ τῆς λεγομένης Ροτόντας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπως ὠνόμαζον «Καμπιώτες» καὶ τοὺς κατοίκους τῆς συνοικίας αὐτῆς. Ἄλλα πεδινὰ μέρη τῆς Θεσσαλονίκης δὲν ὠνομάζοντο «Κάμπος», ἀλλὰ εἶχον ἄλλα ὀνόματα, ὅπως Μπάρτα, Ποδρόμι, Πύργοι, Καραγάτσια ἀπὸ τὰ δυτικὰ πρὸς τὰ ἀνατολικά τῆς πόλεως. Ὁ Χατζή-Ἰωάννου δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Ροτόντας καὶ δὲν ὑποπέτευε ὅτι τὸ «Κάμπο» ὑπέκρυπτε τὴν ἀνάμνησιν ἐνὸς *campus martius*, ἐνὸς *extra muros* ἄλλοτε εὐρισκομένου «πεδίου στρατιωτικῶν ἀσκήσεων», τὸ ὅποιον ἐχρησιμοποίηθ' ἑκατόν ἔτη ῥωμαϊκῶν νεκροταφείων καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἐκτίσθη τὸ ἀρχιτεκτονικὸν συγκρότημα τοῦ Γαλερίου, προκαλέσαν τὴν μετακίνησιν τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους τῆς πόλεως ἀκόμη ἀνατολικότερον, διὰ νὰ περιληφθοῦν ἐντὸς αὐτῆς τὰ κτίσματα τοῦ Γαλερίου. Ἡ μετακίνησις αὐτῆ τοῦ τείχους φαίνεται καὶ σήμερον εἰς τὴν γωνίαν, τὴν ὁποίαν σχηματίζει πλησίον τῆς Ροτόντας τὸ σιζόμενον τμήμα τοῦ κατερχομένου πρὸς τὴν θάλασσαν ἀνατολικοῦ τείχους. Τὴν πρὸς ἀνατολὰς ἐπέκτασιν τῆς πόλεως μαρτυρεῖ τέλος ἀδιαφύετος ἡ ἀποκάλυψις ῥωμαϊκοῦ νεκροταφείου, κειμένου ὡς συνήθως *extra muros*, ἀρχομένου ἀμέσως μετὰ τὴν Ῥαψίδα τοῦ Γαλερίου. Ἡ πρὸς ἀνατολὰς ἐπέκτασις πόλις ἔκοψε τοῦτο διὰ τοῦ νέου τείχους εἰς δύο. Περὶ τοῦ ἐντὸς τοῦ νέου τείχους περιληφθέντος τμήματος τοῦ νεκροταφείου τούτου, ἐκτεινομένου ἀπὸ τῆς Ἀψίδος τοῦ Γαλερίου μέχρι τῆς Κασσανδρεωτικῆς Πύλης (Πύλης Καλαμαριάς), ὁμλεῖ ὁ τῆν Θεσσαλονικὴν μετὰ τῶν ἐτῶν 1837-1838 ἐπισκεφθεὶς Γερμανὸς K. E. Z a c h a r i ä, *Reise in den Orient in den Jahren 1837 und 1838*, Heidelberg 1840. (Παρά T h. L. T a f e l, *De via Egnatia*, Tübingen 1842, Prolegomena, σ. LXXXVI). Τὸ ἐκτὸς τοῦ τείχους τμήμα, τὸ ἐξῆθι τῆς ἄλλοτε Πύλης Καλαμαριάς, ἀνεσκαφε ἀπὸ τοῦ 1949 ὁ ἔφορος ἀρχαιοτήτων Χ. Ι. Μακρόνας. (Βλ. Χ. Ι. Μ α κ ρ ὄ ν α, Ἐνασκαφὴ νεκροπόλεως ἐν Θεσσαλονικίᾳ. ΠΑΕ 1951, Ἀθήναι 1952, σ. 164-172, καὶ Χρονικὰ Ἀρχαιολογικά, Μακεδονικά 2, 1953, σ. 599. Βλ. ἐπίσης BCH 74, 1950, σ. 305 καὶ BCH 76, 1952, σ. 227). Τὸ ὅτι ἡ περὶ τὸν Ἀϊ-Γιώργη συνοικία ὠνομάζετο «Κάμπος» καὶ οἱ κάτοικοί τῆς «Καμπιώτες», τὸ γνωρίζον ἐκ τῶν παιδικῶν ἀναμνήσεών των ὄλοι οἱ παλαιοὶ Θεσσαλονικεῖς, μετὰ τῶν ὀπίων καὶ ὁ ὑπογράφω.

β) Ὁ π ὦ ρ ο ς τ ῆ ς Ἀ π ο β ἄ θ ρ α ς. Εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τοῦ θαλασίου τείχους καὶ παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ βυζαντινοῦ λιμένος ὑπῆρχε πύργος, ὁ ὁποῖος κατεστράφη μετὰ τὸ 1866 κατὰ τὴν γενομένην κατεδάφισιν τοῦ θαλασίου τείχους τῆς πόλεως. Ὑπάρχει περιγραφὴ τοῦ πύργου τούτου ὑπὸ παλαιοῦ περιηγητοῦ (Souciet, 1755). Ὑπάρχει καὶ ἀπεικόνισις τοῦ πύργου τούτου ὑπὸ παλαιοῦ ζωγράφου (Salacca, 1865). Περιγραφὴ καὶ ἀπεικόνισις παρουσιάζουν τοῦτον ἐξάγωνον, μὲ ἰσόγειον, μὲ ὄροφον, μὲ δόμα καὶ μὲ τρεῖς κανονιοθυρίδας εἰς τὴν βλέπουσαν πρὸς τὸν ἄλλοτε λιμένα πλευράν του. Παρὰ ταῦτα, περὶ τῆς ἀρχικῆς μορφῆς του δὲν εἶναι βέβαιος, πολὺ ὀρθῶς, ὁ συγγραφεύς, σ. 305: *Ὅτε ἢ θέσι, οὔτε ἢ μορφῇ τοῦ πύργου... εἶναι γνωστά*. Ἡ ἀκριβὴς θέσις του βεβαίως δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐντοπισθῇ ἐντὸς τῶν σημερινῶν οἰκοδομημάτων τῆς πόλεως, ἀνεῦ ἀνασκαφικῶν εὐρημάτων, καὶ ἡ μαρτυρημένη, ὡς ἀνωτέρω, μορφή του ἡμπορεῖ νὰ εἶναι, χωρὶς νὰ λέγη τοῦτο ρητῶς ὁ συγγραφεύς, ὄχι ἡ βυζαντινὴ, ἀλλὰ κάποια τουρκικὴ διασκευὴ τοῦ ἀρχικοῦ πύργου. Καὶ εἶναι, ὡς φαίνεται, διότι ὁ βυζαντινὸς πύργος οὐδέποτε θὰ εἶχε κανονιοθυρίδας. Ἡ ὑπαρξίς πάντως βυζαντινοῦ πύργου εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τοῦ θαλασίου τείχους ἡμπορεῖ, νομιζομεν, νὰ ἐξαχθῇ ἐμμέσως καὶ ἀπὸ τὴν φράσιν τοῦ Εὐσταθίου *αὐτῷ κατὰ θάλασσαν*

έσον πύργου», ἡ ὁποία προϋποθέτει τὴν ὑπαρξίν καὶ «δυσμικοῦ πύργου», ἄλλως θὰ ἔλεγε «τοῦ κατὰ θάλασσαν πύργου».

Κατὰ τὸν συγγραφέα, σ. 306: *Πύργος δέπλα στήν εἴσοδο τοῦ λιμένα δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὴν τρίτην πολιορκία τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τοὺς Σλάβους στὶς ἀρχές τοῦ ἴου αἰώνα. Γι' αὐτὸ ὁ πρῶτος πύργος, ποὺ κατασκευάστηκε στὸ σημεῖο αὐτὸ, εἶναι σύγχρονος μὲ τὴν κατασκευή τοῦ θαλασσίου τείχους ἡμέσως μετὰ τὸ 620-630.* Ἄπο ὅσα ὁμοῦς λέγει ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν σ. 332/3 περὶ τῆς τρίτης πολιορκίας τῆς Θεσσαλονίκης (616/7) εἶναι πιθανώτερο ὅτι εἰς τὴν παλαιότεραν, τὴν πρὸ τοῦ 620-630, θαλασσίαν ὀχύρωσιν τῆς Θεσσαλονίκης ὑπῆρχον δύο δυτικῶν πύργου «τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σκύλας» (M i g n e, P. Gr. 116, 1329: *ἔθθα ὁ πρὸς τὴν ὄψιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς σκύλας πύργος*). Ἐάν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Σκύλα εἶναι ὁ ρωμαϊκὸς λιμὴν εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς παραλίας τῆς πόλεως, ὡς ὑποστηρίζει ὁ συγγραφεὺς, σ. 312 καὶ σ. 333, τότε ὁ δυτικὸς αὐτοῦ πύργος εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τοῦ θαλασσίου τείχους τῆς πόλεως. Τί ἀποκλείει ὁμοῦς νὰ ὑπῆρχεν ἀντιστοιχῶς πύργος καὶ εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τοῦ αὐτοῦ θαλασσίου τείχους τῆς παλαιότερας τοῦ 620-630 ὀχυρώσεως, σωζόμενος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἀνατολικὸν τμήμα τῆς λεκάνης τοῦ λιμένους τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου δὲν ἦτο ὀκὸμη *κατεχωσμένον ἀπὸ τὶς προσχώσεις καὶ ἀτείχιστο* (σ. 331). Ἄλλως, ποῦ ἄπῆλγε εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τοῦ θαλασσίον τείχους τῆς πρὸ τοῦ 620-630 παλαιᾶς ὀχυρώσεως καὶ πῶς ἐπροστατεῖτο τὸ στόμιον τοῦ λιμένους τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὅταν ἄπεναντι τοῦ ἐλευθέρου ἄκρου τοῦ προβόλου του (τοῦ ὀνομασθέντος ἀργότερον Τζερέμπουλον) δὲν ὑπῆρχε τίποτε, ἀφοῦ μάλιστα ὁ λιμὴν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἦτο ἐσωτερικῶς ἀνοχύρωτος; (Σ. 320). Τὸ Σχ. 15 τοῦ συγγραφέως, παρὰ τὴν εὐφυᾶ κατασκευὴ του καὶ τὰς πολλὰς πιθανότητας μερικῆς ὀρθότητός του, δὲν καθίσταται ὑποχρεωτικόν οὔτε ὑπὸ ἀνασκαφικῶν εὐρημάτων οὔτε ὑπὸ σαφῶν μαρτυριῶν πηγῶν. Ἄφοῦ ὑπῆρχε παλαιότερα τοῦ 620-630 θαλασσία ὀχύρωσις τῆς πόλεως, τί νόημα θὰ εἶχεν αὐτή, ἐὰν ὁ ἐσωτερικῶς ἀνοχύρωτος λιμὴν τῆς ἠτο ἐντελῶς ἀνοικτός καὶ τὸ στόμιόν του ἀπροστάτευτον; Ὁ συγγραφεὺς δέχεται (σ. 330, 332 καὶ Σχ. 15) τὴν ὑπαρξίν παλαιότερου προβόλου (λιμενοβραχίονος) πρὸ τοῦ λιμένους, ἄλλ' ὑποστηρίζει, σ. 306, ὅτι: *Πύργος δέπλα στήν εἴσοδο τοῦ λιμένα δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὴν τρίτην πολιορκία τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τοὺς Σλάβους στὶς ἀρχές τοῦ ἴου αἰώνα.* Χωρὶς ὁμοῦς πύργον πῶς ἐπροστατεῖτο τὸ στόμιόν του πρὸ τῆς προσχώσεως τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματος αὐτοῦ, ἡ ὁποία βεβαίως ἀπεμάκρυνε τὸν πύργον τοῦτον ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἴσως δὲν ἀναφέρεται κατὰ τὴν λήψιν τῶν προχείρων ἀμυντικῶν μέτρων πρὸ τῆς πολιορκίας; Δὲν ἠμποροῦμε λοιπὸν νὰ ἠμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ πύργος τῆς Ἀποβάθρας, ὅπως ὀνόμασε τοῦτον ὁ συγγραφεὺς, δὲν ὑπῆρχε πρὸ τῆς τρίτης πολιορκίας τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν Σλάβων καὶ ἐκτίσθη τὸ πρῶτον κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ νέου θαλασσίου τείχους εὐθὺς μετὰ τὸ 620-630. Οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ὑπηγόρευσαν τῶρα τὴν κατασκευὴν του δὲν ἴσχυον καὶ προηγουμένως;

Ἡ παλαιότερα γνωστὴ ὀνομασίη τοῦ πύργου τοῦτου εἶναι Τόπ-Χανέ=ποροβολοστάσιον (τουρκικὸν ἔγγραφον τὸ 1733), *παρ' ὅλον ποὺ οἱ μελετητὲς τῆς τοπογραφίας τῆς Θεσσαλονίκης χαρακτηρίζουν ὡς Τοπχανέ τὸν δυτικὸν ὀρωματικὸν περιβόλο.* Ἡ σύγχυσις ἀνάμεσα στοὺς δύο γειτονικοὺς πύργους δημιουργήθηκε μετὰ τὴν κατεδάφιση τοῦ ἐνός, μετὰ τὸ 1866. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἐνὸς τὰ περιηγητικὰ κείμενα, ποὺ ἔχουν γραφῆ πρὶν ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ., δὲν συγχέουν τοὺς δύο πύργους, ἡ σύγχυσις εἶναι γενικὴ καὶ κοινοῦς μελετητῆς. Ὁ Χατζῆ-Ἰωάννου λ.χ. τὸν ὀνομάζει Πύργου τῆς Σκύλας ἢ Πύργου τοῦ Γαλοῦ καὶ τὸν ταυτίζει μὲ τὸν Μπαουτ Χανέ, ποὺ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Cousinèry καὶ τὸν Felix Beaujour. Εἶναι σαφές ὡστόσο ὅτι οἱ δύο Γάλλοι ὀνόμασαν Μπαουτ-Χανέ (Φορτίριον τῆς Πρωτίτιδος) τὸν δυτικὸν ὀρωματικὸν περιβόλο (σ. 305).

Γεγονός πάντως είναι, ότι άμφοτεροι οί πύργοι εις την τουρκικήν των μορφήν είχαν θυρίδας πυροβόλων και έχρησιμευον ως πυροβολοστάσια πρὸς προστασίαν τοῦ λιμένος. Ἄμφοτεροι λοιπὸν ἠμποροῦσαν νά ὀνομασθῶν Τὸπ-Χανέ (πυροβολοστάσιον). Εἰς προχωρημένην ὁμῶς ἐποχῆν, ὅταν εἶχον πᾶσις πρὸ πολλοῦ οἱ πόλεμοι τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας πρὸς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις τῆς Δύσεως και εἶχε μειωθῆ ἡ στρατιωτικὴ σημασία τῶν δύο πύργων, ὅταν ὁ λιμὴν τῆς πόλεως εἶχε καταχωσθῆ ἐν μέρει και ὁ εἰς ἐκ τῶν πύργων εἶχεν ἀφανισθῆ, ἦτο φυσικὸν νά ἀποδοθῶν εἰς τὸν ἐναπομείναντα πύργον ἐξ ἀναμνήσεων ἢ ἐκ παρατηρήσεων διάφορα ὀνόματα (Τὸπ-Χανέ, Ταμπάκ-Χανέ, Μπαρουτ-Χανέ κ.τ.τ.). Δὲν πρόκειται λοιπὸν περὶ πραγματικῆς οὐδὲ σημαντικῆς συγχύσεως μεταξύ τῶν δύο πύργων. Τὸ σημαντικὸν θά ἦτο νά ἐξυκριβθῆ ἢ τοῦλάχιστον μετὰ τινος πιθανότητος νά διοραθῆ, ποίους βυζαντινοὺς πύργους ἀντικατέστησαν οὗτοι.

γ) Τὸ φ ρ ο ῦ ρ ι ο ν τ οῦ Β α ρ δ α ρ ί ο υ. Ὁ ὀχυρωματικὸς περιβόλος, ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ΝΑ γωνίαν τῆς πόλεως και εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ λιμένος ὀνομάζεται τὸσον εἰς τὴν περιηγητικὴν περιγραφὴν τοῦ Ἐβλιγιᾶ Τσελεμπῆ (1668) ὅσον και εἰς τὸ ἀναφερθῆν τουρκικὸν ἔγγραφον (1733) «φρούριον τοῦ Βαρδαρίου». Οἱ περιηγηταὶ Felix de Beauville (1800) και Cousinèry (1831) εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ὠνόμασαν τὸ φρούριον τοῦ Βαρδαρίου «πύργον τῆς Πυριτίδος» (Μπαρουτ-Χανέ), ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 18ου αἰῶνος τοῦτο ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς ἀποθήκη πυρομαχικῶν. Μετὰ τὴν κατεδάφισιν τοῦ πύργου τῆς Ἀποβάθρας ὁ μὲν Χατζῆ-Ἰωάννου (1881) ὀνομάζει τὸ φρούριον Ταμπάκ-Χανέ (πύργος τῶν Βυροδεφειῶν), ὁ δὲ Μωραϊτόπουλος (1883) Τὸπ-Χανέ (πύργος τοῦ Πυροβολοστασίου), ἐπειδὴ μόνον αὐτὸς πλέον ὁ δυτικὸς ὀχυρωματικὸς περιβόλος εἶχε πυροβόλα διὰ τὴν υπεράσπισιν τοῦ λιμένος. Ἡ ὑπὸ τοῦ Χατζῆ-Ἰωάννου ὀνομασία Ταμπάκ-Χανέ ὀφείλεται εἰς τὰ ἔξω τοῦ πρὸς τὸν λιμένα τείχους τοῦ φρουρίου βυροδεφειά, τὰ ὅποια ἀναφέρει τὸ 1780 ὁ Andrew Elton (βλ. M. V i c e r s, The Byzantine Sea Walls of Thessaloniki, Balkan Studies, II, 2, Θεσσαλονίκη 1970, σ. 265), ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ Μωραϊτοπούλου ὀνομασία Τὸπ-Χανέ ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς φράσεως τοῦ Ἐβλιγιᾶ Τσελεμπῆ ὀ *Τοπχανάς τοῦ φρουρίου τοῦ Βαρδαρίου* (ΕΕΒΣ, 16, 1940, σ. 201).

Τὸ ὀχυρωματικὸν τοῦτου περιβόλου εἰς τὸ ΝΑ ἄκρον τῆς πόλεως διεσώθησαν μέχρι σήμερον ἠρειπωμένα τμήματα, μετὰ τὴν περιγραφὴν τῶν ὁποίων ἀσχολεῖται ὁ συγγραφεὺς εἰς τὰς σελ. 306-310. (Σχ. 12 και 13 και πίν. 20, 21, 22, 23 και 25). Ἐκ τῆς περιγραφῆς αὐτῆς παραθέτομεν μερικὰ σημαντικὰ διὰ τὸν σχηματισμὸν εἰκόνας τῶν πραγμάτων τμήματα: Σελ. 307/8: Ὁ ὀντινὸς πύργος τῆς πλευρᾶς αὐτῆς (τῆς πρὸς τὸν λιμένα πλευρᾶς, ἡ ὁποία εἰς Σχ. 12=Δ-Ε, βλ. και πίν. 21) εἶναι ὀκτάπλευρος... Ὁ πύργος αὐτὸς μοιάζει με τοὺς ὀκταγωνικοὺς πύργους τοῦ περιβόλου τοῦ Λευκοῦ Πύργου. Ὁ ἀνατολικὸς πύργος (τῆς αὐτῆς πλευρᾶς) εἶναι τετράγωνος και δὲν σώζεται σ' ὀλόκληρον τὸ ὕψος (πίν. 22)... Στὴν ἀνατολικὴν πλευρᾶν (τοῦ) εἶναι ἐντεταχισμένο μαρμάρινον ἑλληριστικὸν ἀνάγλυφο δεξιόσσεως (T a f r a l i, Topographie, πίν. XV, I και ἐνταῦθα πίν. 23) και φαίνεται ὡς ἡ πλευρᾶ αὐτῆ ἦταν ἡ γέφυρα ἐξωτερικῆ ὄψεως... Ὁ πύργος εἶναι προγενέστερος τοῦ περιβόλου Β-Γ'-Δ-Ε και συγχρονος μετὰ τὴν δυτικὰν τεῖχιν τῆς πόλεως. Σελ. 308: Μικρὴ σκαφικὴ ἔκκενα ἀπέδειξε ὅτι τὸ δυτικὸν τεῖχος τῆς πόλεως μετὰ τοὺς τοιγωνικοὺς προβόλους δὲν σταματοῦ ἀπὸ σημεῖο Β, ἀλλὰ συνεχίζεται μετὰ κατεθῆνση πρὸς τὸν πύργον τοῦ Ἀναγλύφου, ὅπου και ἀπέληγε, σύμφωνα μετὰ τὸ τοπογραφικὸν σχεδιάγραμμα τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ χρησιμοποιήσε ὀ Struck. Καὶ περαιτέρω, αὐ τ ὀ θ ι: Τὸν τῆτο πύργο τοῦ φρουρίου ἀποτελοῦσε πιθανῶς ὀ πρόβολος Δουρσοῦτη, ποὺ καταστράφηκε λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ 1915. Σήμερον σώζεται ἐνα τμήμα του μέσα σὲ μικρὸ σιδηρογρεῖο, λίγα μέτρα ΝΑ τοῦ πύργου τοῦ Ἀναγλύφου. ὀ T a f r a l i, Topographie σ. 16, εἶχε ὑποθέσει ὅτι ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀρχίζει ὀ μόλος τοῦ λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ στὸ 15 αἰ. ὀνομαζόταν τζερέπιουλον.

Ἐχομεν λοιπὸν μέχρι τοῦδε ἀνιμφοσβητήτους τουρκικὰς κατασκευὰς εἰς αὐτὴν τὴν

θέσιν (δυτικός πύργος κ.ά.) και λείψανα βυζαντινών κατασκευών (πύργος 'Αναγλύφου, πρόβολος Δουργούτη).

Λέγει ο συγγραφέας περαιτέρω, σ. 309: *Τὸ κείμενο τῆς μόνης γνωστῆς ἐπιγραφῆς, ποὺ βρῆσκαται ἐπάνω ἀπὸ μιὰ πύλη τοῦ φρουρίου, πιθανῶς τῆ βόρεια, καὶ μνημονεύεται ἀπὸ τὸν 'Εβλιγιὰ Τσελεμπή, ἀναφέρει ὅτι ὁ σουλτάνος Σουλεϊμάν ὁ Μεγαλοπρεπὴς (1520-1566) ἔκτισε τὸ φρούριο αὐτὸ (ΕΕΒΣ 16, 1940, σ. 333). Μὲ τὴν ἐπιγραφή συμφωνεῖ ἡ ἀτεκμηριωτὴ βέβαια πληροφορία τοῦ Σανασα (1590, Μ ε ρ τ ζ ι ο ς, Μνημεῖα, σ. 135) ὅτι τὸ φρούριο αὐτὸ «ἀνήγειρεν ὁ Σουλτάν Σουλεϊμάν». Τὸ φρούριο αὐτὸ καὶ ὁ περίβολος τοῦ Λευκοῦ Πύργου εἶναι πιθανότατα σύγχρονα ἔργα.*

Τὸν τουρκικὸν λοιπὸν κτισμάτων και τὴν μορφήν και τὴν χρονολογίαν μᾶς ἐγνώρισεν οὗτος ὁ συγγραφέας. Προκειμένου ὅμως περὶ τῶν βυζαντινῶν κτισμάτων μᾶς ἐγκαταλείπει, λέγων, σ. 309: *'Η διαμόρφωση τῶν βυζαντινῶν τειχῶν σ' αὐτὸ τὸ ἀκρογωνιαῖο σημεῖο πρὶν ἀπὸ τὴς δυναμικῆς κατασκευῆς καὶ ἀνακατασκευῆς δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστὴ. Ἄν ὁ πύργος τοῦ 'Αναγλύφου ἦταν τὸ νοτιότερο ἄκρο τοῦ δυτικοῦ τείχους ἢ ἂν σχηματιζόταν στὸ σημεῖο αὐτὸ κάποιοι ἄλλοι ὀχυρωματικὸς περίβολοι, μόνον ἡ σκαφικὴ ἔρευνα μπορεῖ νὰ διευκρινίσῃ.*

Ὁ ὀχυρωματικὸς λοιπὸν περίβολος τοῦ φρουρίου τοῦ Βαρδαρίου με τοὺς κανονιοφόρους πύργους του και ὁ σύγχρονός του ὀχυρωματικὸς περίβολος τοῦ Λευκοῦ Πύργου με τοὺς γωνιαίους κανονιοφόρους πυργίσκους του ἐγένοντο ἐπὶ Σουλεϊμάν Α' τοῦ Μεγαλοπρεποῦς (1520-1566) ὡς ἀμυντικὰ ἔργα κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας πρὸς τὰς ναυτικῆς δυνάμεις τῆς Δύσεως και ἰσχύει ἡ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, σ. 310, προβολομένη παρατήρησις τοῦ L e a k, Travels, III, σ. 239, ὅστις ὡς στρατιωτικὸς διέκρινε στὴν οχύρωση τοῦ φρουρίου τοῦ Βαρδαρίου χαρακτηριστικὰ ἀμυντικῶν ἔργων γιὰ πόλεμο πρυγίτιδος.

Χρησιμοποιοῦν ὅμως ἀναδρομικῶς τὴν παρατήρησιν τοῦ Leak ὁ συγγραφέας ὀμιλεῖ εἰς χωριστὴν ὑποδιαίρεσιν τῆς ὕλης του, σ. 310-311, περὶ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς οχύρωσεως τῆς Θεσσαλονίκης στὸν 15ο-16ο αἰῶνα και λέγει, σ. 310: *'Ἐκσυγχρονισμὸς τῆς οχύρωσεως τῆς Θεσσαλονίκης, σύμφωνα με τὴς ἀπαιτήσεις ἐνὸς νέας μορφῆς πολέμου, φαίνεται πὸς ἀνέλαβαν οἱ Τοῦρκοι μετὰ τὴν κατάληψη τῆς πόλης (1430). 'Ἡ προσοχὴ τους ἀπορῆκε στὰ νεοραγμακὰ σημεῖα, τοὺς γωνιαίους πύργους και τὴν 'Ακρόπολη, τὰ ὁποῖα μετέτρεψαν σὲ ἰσχυρὰ ἀμυντικὰ φρούρια. 'Ισχυρὰ ἀμυντικὰ φρούρια ὅμως διὰ πόλεμον πρυγίτιδος ἤμποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν οἱ ὀχυρωματικοὶ περίβολοι με τοὺς κανονιοφόρους πύργους τοῦ φρουρίου τοῦ Βαρδαρίου και αὐτοῦ τοῦ Λευκοῦ Πύργου ἐπὶ Σουλεϊμάν και ὄχι αὐτὸς οὗτος ὁ Λευκὸς Πύργος και ὁ πύργος τοῦ Τριγωνίου, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι κτισμένοι ὡς πυροβολοστάσια, ὅπως δὲν εἶναι κτισμένοι ὡς πυροβολοστάσιον και ὁ πύργος τῆς 'Ακροπόλεως, ἄλλως θὰ ἦσαν περὶ τοὺς ὀχυρωματικοὺς περίβολοι τοῦ Σουλεϊμάν.*

Παρακολουθοῦντες τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ συγγραφέως παραθέτομεν αὐτουσίως τὰς διαπιστώσεις και τὰ συμπεράσματά του: Διαπιστώνει ὁ συγγραφέας, σ. 310: *'Ἐπισκεψὴ τοῦ 'Ἐπιταπύργου τῆς 'Ακρόπολης τὸ 1431, ἕνα μόνον χρόνον μετὰ τὴν κατάληψη τῆς Θεσσαλονίκης, εἶναι μαρτυρημένη ἀπὸ ἐπιγραφή ἐντειχισμένη ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ φρουρίου (περὶ αὐτῆς τελευταίως Γ. Α. Σ τ ο γ ι ὀ γ λ ο υ, 'Ἡ ἐν Θεσσαλονικίᾳ πατριαρχικὴ μονὴ τῶν Βλαττάδων. Ἀνάλεκτα Βλαττάδων 12, Θεσσαλονικὴ 1971, σ. 74 κ.έ.). Εἰς τὸ ἀμελέτητον ὅμως ἀκόμη 'Ἐπιταπύργιον ὀμολογεῖ ὁ συγγραφέας, σ. 311, ὅτι μόνον γενικὰ μπορεῖ νὰ ὑποδείξῃ καιεὶς τμήματα ποὺ κατασκευάσθησαν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ (ἐννοεῖ τὸ 1431), ὅπως π.χ. τὸ τμήμα τοῦ πύργου τῆς κεντρικῆς πύλης με τὸ ὕψηλόν τῶς. 'Ἡ τοιχοδομία στὸ δεξιὸ μέρος εἶναι παρόμοια με τὴν τοιχοδομίαν τοῦ Λευκοῦ Πύργου. Δὲν μᾶς ἀπέδειξεν ὅμως ὁ συγγραφέας ὅτι τὸ ἐν λόγῳ τμήμα τοῦ πύργου προέρχεται ἐκ τῆς ἐπισκευῆς τοῦ 1431 και ἡ ὁμοίότης τῆς τοιχοδομίας δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ εἰς χρονολόγησιν τοῦ Λευκοῦ*

Πύργου. Τουναντίον, ὁ συγγραφεὺς φαίνεται ὅτι θεωρεῖ τὸ *τριῆμα τοῦ πύργου* ὡς ἐπισκευὴν τοῦ 1431 λόγῳ τῆς ὁμοιότητός του μετὰ τὴν τοιχοδομίαν τοῦ Λευκοῦ Πύργου, κατὰ σχῆμα «λήψεως τοῦ ζητουμένου» δηλαδή.

Τὸν αὐτὸν συλλογισμόν ἐφαρμόζει ὁ συγγραφεὺς, σ. 311, καὶ εἰς τὸν πύργον τοῦ Τριγωνίου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸ βόρειον ἄκρον τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους (πίν. 24), τὸν λεγόμενον Τζιντζιρλή-Κουλέ, τοῦ ὁποίου ἡ *τοιχοδομία εἶναι σχεδὸν παρόμοια μετὰ τὴν τοιχοδομίαν τοῦ πύργου τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Λευκοῦ Πύργου*, καὶ ὀδηγεῖται εἰς τὴν ἄποψιν, ὅτι ὁ πύργος τοῦ Τριγωνίου ὅπως καὶ ὁ Λευκὸς Πύργος κτίσθη ἀπὸ Ἰταλοῦ μαστόρους στὸν 15ο αἰῶνα.

Ἡ ὁμοιότης ὁμῶς τῆς τοιχοδομίας εἰς τὸν πύργον τῆς Ἀκροπόλεως, τὸν πύργον τοῦ Τριγωνίου καὶ τὸν Λευκὸν Πύργον ἐν μόνον ὑποδεικνύει, ὅτι τὰ κτίσματα αὐτὰ ἐγένοντο ὅλα κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν. Ἐφοῦ δὲν γνωρίζομεν εἰς τί ἀκριβῆς συνίστατο ἡ ἐπισκευὴ τοῦ πύργου τῆς Ἀκροπόλεως τὸ 1431, ἡ ὁμοιότης τμήματος τῆς τοιχοδομίας του μετὰ τὴν τοιχοδομίαν τῶν ἄλλων δύο ἀναφερθέντων κτισμάτων δὲν δικαιολογεῖ χρονολόγησιν αὐτῶν τὸ 1431. Ἄλλωστε, ὡς διαπιστώνει ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς, σ. 311: *Ἡ τοιχοδομία τῶν ὀριζοντίων στρώσεων λίθων καὶ πλίνθων καὶ ἡ παρεμβολὴ ἀνάμεσα στοὺς λίθους κομματιῶν πλίνθων, τοποθετημένων πάντοτε ἐπάλληλα, συναντᾶται ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἰπτεῖρῳ ἀπὸ τῆς 11ου καὶ 12ου αἰῶνα... Ἡ ἴδια τοιχοδομία συναντᾶται ἀπὸ τῆς 14ου αἰῶνα*. Πρέπει, πάντως, νὰ ἔχωμεν κατὰ νοῦν, ὅτι οἱ πύργοι αὐτοὶ δὲν ἐκτίσθησαν ὡς πυροβολοστάσια. Ὑποδεικνύουν τοῦτο αἱ ἀκάλυπτοι ἐπάλλξεις τῶν. Ἐπομένως ἐκτίσθησαν πρὸ τῆς ἐποχῆς «τοῦ πολέμου πυρίτιδος». Ἡ ἐποχὴ τοῦ «πολέμου πυρίτιδος» δὲν ἤρριξε τὸ 1430, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἄλωσην τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1453, ὅποτε ἐχρησιμοποιήθησαν τὸ πρῶτον πυροβόλα, καὶ ὅταν κατὰ τὸν πόλεμον τῶν Τούρκων μετὰ τὰς ναυτικὰς δυνάμεις τῆς Δύσεως ἐχρειάσθη νὰ ὀχυρωθῇ ἡ Θεσσαλονικὴ ἐναντι ἐπιθέσεως ἀπὸ θαλάσσης, ὀχυρώθησαν μετὰ πυργίσκους πυροβολοστασίων τὸ 1535/36 ἐπὶ Σουλεϊμάν Ἀ' τοῦ Μεγάλου-πευδῆ (1520-1566) ὁ πύργος τοῦ Βαρδαρίου καὶ ὁ Λευκὸς Πύργος. Ἡ ὀχύρωσις τῶν δύο τούτων παραλιακῶν πύργων μετὰ πυργίσκους πυροβολοστασίων δεικνύει ὅτι τὸσον ὁ Λευκὸς Πύργος ὅσον καὶ οἱ πύργοι τοῦ Τριγωνίου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως δὲν ἐκτίσθησαν ἀρχικῶς ὡς πυροβολοστάσια καὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ κτισθοῦν ὑπὸ τῶν Τούρκων. Προὔπηρχον λοιπὸν τῆς καταλήψεως τῆς πόλεως ὑπ' αὐτῶν τὸ 1430. Καὶ ἀφοῦ, ὡς λέγει ὁ συγγραφεὺς, σ. 310: *Τέτοια ὀχρωματικά ἔργα εἶναι γνωστὰ ὅτι δὲν ἔγιναν ἐν τῇ Θεσσαλονικῇ ἐν ταῖς τελευταῖαις χρόναις τῆς βυζαντινῆς καὶ βενετικῆς κυριαρχίας* καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι οὔτε βυζαντινά, πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἔγιναν πολὺ παλαιότερον, ἐπὶ Φραγκοκρατίας (1204-1224) ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων τῆς Δ' Σταυροφορίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπῆχε ἡ παράδοσις, ὁμιλοῦσα περὶ Βενετῶν τεχνιτῶν, καὶ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὑπεστήριξαν ὁ Γερμανὸς εἰδικὸς στρατιωτικῶν ὀχυρώσεων Bodo Ehardt.

Ἐπιπλέον ὁ συγγραφεὺς ἔκρινεν ὅτι ἔπρεπε νὰ διαπραγματευθῇ χωριστὰ, σ. 312-314, τὰς βυζαντινὰς ὀνομασίας ἀνατινθῶν βυζαντινῶν πύργων, τὰς ὁποίας ἀναφέρουν συμπτωματικῶς αἱ πηγαί. Εἶναι δὲ αὐταί:

α) Ὁ πύργος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σκάλας (Acta St. Demetrii. Migne P. Gr. 116, στ. 1329: *ὁ πρὸς τὴν δόξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς σκάλας πύργος*). Ὁ πύργος αὐτὸς ἐτοποθετήθη κατ' εἰκασίαν ὑπὸ προηγουμένων μελετητῶν τῆς τοπογραφίας τῆς Θεσσαλονίκης (Γ. Θεοχαρίδης, Μ. Vickers) εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ λιμένος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου εἰς τὰ δυτικὰ τῆς πόλεως, ἐπειδὴ «σκάλα» σημαίνει «λιμὴν» καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον τότε ἀποδείξεις ὑπάρξεως ρωμαϊκοῦ λιμένος εἰς τὰ ἀνατολικά τῆς πόλεως. Σήμερον, χάρις εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἔρευναν τοῦ συγγραφέως εἰς τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν περιοχὴν τοῦ συγκροτήματος τοῦ Γαλερίου, ἡ ὑπαρξίς ἐκεῖ ρωμαϊκοῦ λιμένος δὲν τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ. Ὁ συγγραφεὺς σήμερον φρονεῖ, σ. 312: *Τὸ πιθανότερον εἶναι ὅτι Ἐκκλησια-*

στική Σκάλα ὀνομαζόταν στὶς ἀρχὲς τοῦ 7ου αἰ. ὁ ρωμαϊκὸς λιμένας τῆς Θεσσαλονίκης (βλ. πορ.), ποὺ βρισκόταν στὴ Ν.Α γωνία τῆς πόλης. Περαιτέρω, σ. 320/21, θὰ προσπαθήση νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ ἐπίθετον «Ἐκκλησιαστική», λέγων: *Εἶναι πιθανόν, ἀφοῦ ἡ κατεθινηση σημαίεται καὶ ἡ ἀπόσταση εἶναι μικρὴ, ἡ μεγαλοπρεπὴ εἰσόδος τοῦ Ὀκταγώνου τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ ἦταν στὰ χριστιανικὰ χρόνια μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐκκλησίες τῆς πόλης* (Χ. Ι. Μακρόνα, Τὸ Ὀκτάγωνον τῆς Θεσσαλονίκης, ΠΑΕ 1950, σ. 313), νὰ ὀδηγοῦσε στὴν ἀποβάθρα αὐτῆ· ἔτσι ἐρμηνεύεται καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ λιμένος ὡς ἐκκλησιαστικοῦ.

Τὸ ὅτι Ἐκκλησιαστικὴ Σκάλα ὀνομάζετο εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 7ου αἰῶνος ὁ ρωμαϊκὸς λιμὴν εἰς τὴν ΝΑ γωνίαν τῆς πόλεως, τοῦτο ἐνισχύεται ἴσως καὶ ὑπὸ τῆς σκέψεως, ὅτι ἡ ὀνομασία αὐτὴ οὐδέποτε ἄλλοτε ἀναφέρεται, διότι ἐλησμονήθη, ὅπως ἐλησμονήθη μετὰ τὸν σεισμό καὶ τὴν νέαν ὀχύρωσιν τῆς Θεσσαλονίκης μετὰ τὸ 620-630 καὶ ὁ ρωμαϊκὸς λιμὴν. Ἐάν ἡ ὀνομασία αὐτὴ ἀνῆκεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε ρόλον εἰς τὴν κατόπιν ζωὴν τῆς πόλεως, εἶναι λίαν πιθανόν ὅτι θὰ ἀνεφέρετο ὑπὸ τινος μεταγενεστέρως πηγῆς. Τὸ γεγονός, ὅτι αὕτη ἐλησμονήθη, τὴν συνδέει περισσότερον μὲ τὸν λησμονηθέντα ρωμαϊκὸν παρά μὲ τὸν ἐπιζήσαντα τεχνητὸν λιμένα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Ἡ σκέψις τοῦ συγγραφέως, ὅτι ἡ «Σκάλα» ὀνομάσθη «Ἐκκλησιαστικὴ» ἐκ τῆς γειτνιασεως καὶ ἐκ τῆς πιθανῆς συνδέσεως αὐτῆς μετὰ τοῦ Ὀκταγώνου, τὸ ὅποιον, ὡς φαίνεται πεπεισμένος ὁ συγγραφεὺς, σ. 320/21: *ἦταν στὰ χριστιανικὰ χρόνια μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐκκλησίες τῆς πόλεως*, εἶναι λίαν ἐλκυστικὴ, ἂν καὶ ἀποδείξεις περὶ τῆς ὀρθότητος αὐτῆς παραμένουν εὐχρῆς ἔργον. Ὁ ἀνασκάψας τὸ Ὀκτάγωνον ἔφορος τότε ἀρχαιοτήτων Χ. Ι. Μακρόνας δὲν διεπίστωσεν, ἀλλὰ ἀπλῶς εἰκασεν ὅτι τοῦτο, ρωμαϊκὸν κτίσμα κατ' ἀρχάς, μεταβλήθη ἀργότερον εἰς ἐκκλησίαν, ὡς συνέβη εἰς τὴν θόλον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Τὸ Ὀκτάγωνον, σ. 314). (βλ. Προσθήκη 1 εἰς σελ. 422). Πάντως αἱ διαπιστώσεις τοῦ Μακρόνα, Τὸ Ὀκτάγωνον, σ. 304, ὅτι: *Ἐκ τῶν ἐνδείξεων τούτων συνάγεται μετὰ πιθανότητος ὅτι τὸ κτήριο, ὑποστάν ζημίας ἐμεινεν ἀχρησιμοποίητον ἐπὶ μικρὸν χρονικὸν διάστημα, εἴτα δὲ κατέρρευσεν ἐντελῶς ἐκ βιαιῆς αἰτίας, ἴσως ἐκ σεισμοῦ. Ὁ βίος τὸν δὲν φαίνεται νὰ ἦτο μακρὸς. Εἰς τοὺς συγγραφεῖς καὶ τοὺς περιηγητὰς οὐδεμίαν εἶδησιν περὶ αὐτοῦ ἠδυνήθησαν νὰ ἀνεύρω, συμφωνοῦν μὲ τὰς εἰδήσεις περὶ ἕξ μεγάλων σεισμῶν ἀπὸ τοῦ 362-417* (βλ. M. Vickers, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 120, σημ. 80), εἰς ἐκ τῶν ὁποίων, πιθανῶς ὁ τοῦ 416, κατέστρεψε τὸ Ὀκτάγωνον καὶ ἐρμηνεύουν τὴν παντελῆ ἔλλειψιν εἰδήσεων περὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κτηρίου (βλ. Προσθήκη 2 εἰς σελ. 422).

β) Ὁ πύργος κατὰ τοὺς Βουργεσίους (Εὐστάθιος, ἐκδ. Κυριακίδη, σ. 92: *«Καὶ ὁ μὲν εἶπὼν Λατίνος ὡς ἐκ τοῦ κατὰ τοὺς Βουργεσίους πύργου ἔβλεμα ἐπέμφθη τοῖς ἔξω...»*). Ὁ εὐρισκόμενος ἀπέναντι ἢ πλησίον τῆς συνοικίας τῶν Λατίνων ἐμπορῶν (Βουργεσίων) πύργος αὐτὸς ἐτοποιηθῆ ὑπὸ παλαιότερων ἐρευνητῶν (Χατζῆ-Ἰωάννου, Tafali, Κυριακίδης) μὲ πιθανότητα κοντὰ στὸν Φραγκομαχαλὰ τῆς Θεσσαλονίκης γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῶν καθολικῶν καὶ δίπλα στὸ λιμάνι, διότι οἱ Λατῖνοι ἐμποροὶ κατὰ τὴν γενόμενῃ ἀποδεκτὴν γνώμην τοῦ Χατζῆ-Ἰωάννου, Ἄστυγρῆα, σ. 38: *ὄφειλον νὰ κατοικοῖσι παρὰ τὸν λιμένα*. Ὁχυρωμένως περίβολος ὁμοῦς (borgo), εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κατοικοῦν Λατῖνοι ἐμποροὶ (Βουργεσίοι), παρὰ τὸν λιμένα τῆς πόλεως εἶναι τὸ ἀναφερθὲν φρούριον τοῦ Βαρδαρίου. Διὰ τοῦτο ὁ Struck, BZ 14, 1905, σ. 544, ἐταύτισε τὸν ἀπέναντι ἢ πλησίον τῶν Βουργεσίων ἀνώνυμον πύργον τοῦ Εὐσταθίου μὲ τὸν ἀπέναντι ἢ πλησίον τοῦ φουρίου τοῦ Βαρδαρίου ἀναφερθέντα πύργον τῆς Ἀποβάθρας.

Ἄμφιβολιαν περὶ τούτου διατυπώνει ὁ συγγραφεὺς, σ. 313, λέγων: *Λέν εἶναι γνωστὸν ὅμως ἂν ἡ Θεσσαλονίκη εἶχε στὸν 12ο αἰ. τέτοιον περίβολο. Εἶναι δύσκολο νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς,*

ἀποῦ ἀνασκαφικά δὲν ἔχει ἐντοπισθῆ, πὸς τὸ φρούριο τοῦ Βαρδαρίου ἀντικατέστησε κάποιον βυζαντινὸ ὀχυρωματικὸ περίβολο. Δὲν ἔχει βεβαίως ἐντοπισθῆ ἀνασκαφικά ὀχυρωματικὸς περίβολος εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος, νομιζομεν, νὰ ἀπορριπθῶν ἄσζητητὴ τόσαι περὶ τούτου ἐνδείξεις. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχομεν πάντοτε ἀνασκαφικὴν ἐπιβεβαίωσιν λογικῶν σκέψεων. Ὁρισμένοι τόποι ἔχουν κάποιαν παράδοσιν καὶ οἱ Τούρκοι ἔδειξαν πάντοτε κάποιον συντηρητισμόν. Οἱ Τούρκοι ἐπανελάβον ὅ,τι εὔρον. Αἱ τουρκικαὶ ὀχύρωσεις ἐπανελάβον τὰς βυζαντινάς καὶ δὲν ὑπάρχει τουρκικὴ ὀχύρωσις εἰς ἐντελῶς νέαν θέσιν εἰς κανὲν σημεῖον τῆς ὀχυρώσεως τῆς Θεσσαλονίκης. Δικαιούμεθα λοιπὸν νὰ υποθέσωμεν, χωρὶς κίνδυνον νὰ ἀπομακρυνθῶμεν πολὺ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι τὸ τουρκικὸν φρούριον τοῦ Βαρδαρίου δὲν ἦτο τὸ πρῶτον ὀχυρωματικὸν ἔργον εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἀλλ' ἀντικατέστησε κάποιον βυζαντινὸν ὀχυρωματικὸν περίβολον, ἔκει, ὅπου μάλιστα διεσώθησαν λείψανα τοιοῦτου, ὡς ὁ πύργος τοῦ Ἀναγλύφου καὶ ὁ πρόβολος Δουργούτῃ, καὶ ὅπου ἤρχιζεν ὁ προστατεύων τὸν λιμένα πρόβολος, ὁ ὀνομασθεὶς ἀργότερον «τζερέμπουλον». Θὰ ἤμπορούσε λοιπὸν ἐκεῖ νὰ ἦτο ὁ παρὰ τὸν λιμένα «Μπουργκος» τὸν Λατινὸν ἔμπόρου, ἀπέναθεν ἢ πλησίον ἢ πλησίον τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ ἀνώνυμος πύργος τοῦ Εὐσταθίου, ὁ πύργος τῆς Ἀποβάθρας δηλονότι, συμφώνως καὶ μετὰ τὴν ταύτισιν τοῦ Struck.

Χωρὶς βέβαια ἀνασκαφικὰ διαπιστώσεις ὁ συγγραφεὺς προβαίνει, σ. 313, εἰς μίαν νέαν ὑπόθεσιν. Εἰς τὴν συνθήκην τοῦ Μιχαῆλ Η' μετὰ τὸν Βενετῶν τῆς 8ης Ἰουνίου 1265 λέγεται: «Ὡσαύτως ἵνα δόσει αὐτοῖς ἡ βασιλεία μου εἰς τὸ μέρος τῆς Θεσσαλονίκης, ἔνευ τοῦ κάστρου, ἔνθα θέλουσι, τόπον εἰς κάθισμα» (T a f e l - T h o m a s, Urkunden κ.λ., III, 1857, σ. 70). Καὶ εἰς τὸ ἀντίστοιχον λατινικὸν κείμενον τῆς συνθήκης: «...in Salonichi extra castrum terram et locum, ubi sibi placebit, pro faciundo seziem et mansionem» (H o r S e n c e n k o, The Zetel Revolution κ.λ., Προσφορά εἰς Σ. Λ. Κ. ρ. τ. π. ο. ν. Π. Κ. υ. ρ. ι. α. κ. ὀ. η. ν., Θεσσαλονικὴ 1953, σ. 609). Λέγει τώρα ὁ συγγραφεὺς, σ. 313: *Φυσικὰ ὁ τόπος αὐτὸς δὲν θὰ βρισκόταν στὶς ἐλῶδεις ἀκτὲς δυτικὰ τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλ' ἀνατολικὰ. Μήπως ὁ τόπος αὐτὸς, ποῦ ἦταν ἕνας Μπουργκος (προάστειον), ὀνομαζόταν Βουργείσιον καὶ μπορεῖ νὰ τοποθετηθῇ κοντὰ στὸ λιμάνι Κελλάριον (βλ. πρκ.).* Ἡμεῖς ἀναζητοῦμε τὸ Μόλον Ἀλλατινὸν, ποῦ εἶναι γνωστὴ στὸς παλιούς Θεσσαλονικεῖς, ὡς Πύργου, ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐξοχικὰ σπίτια τῶν πλοσίων; Στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, ποῦ μόνο ὡς ὑπόθεσις μπορεῖ νὰ ὑποστηριχθῇ, ἀπέναντι στὸς Βουργείσιους βρισκόταν ὁ ἀνατολικὸς πύργος, στὴ θέσιν τοῦ ὁποίου κτίσθηκε ἀργότερα ὁ Λευκὸς Πύργος.

Ἡ ὑπόθεσις ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται εὐφυής, ὑπάρχουν ὅμοιαι εἰς ἀντιρρήσεις: α) Τὸ Κελλάριον, ἐκεῖ ὅπου τὸ τοποθετεῖ ὁ συγγραφεὺς, σ. 321/22, ἀπέχει τῆς Θεσσαλονίκης δύο μίλια, τρία περίπου χιλιόμετρα, εἰς θαλασσίαν ἀπόστασιν καὶ οἱ Βενετοὶ θὰ ἦσαν εἰς αὐτὸ ἀπομεινωμένοι καὶ διὰ τὰ ἐμπορικὰ τῶν συμφέροντα ἀσυμφόρων μακρὰν τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως τοῦ λιμένος τῆς πόλεως. β) Ὁ Εὐστάθιος ὀμιλεῖ περὶ Βουργείσιον καὶ τοῦ κατ' αὐτοὺς πύργου τὸ 1185, ὀγδόνητα ἔτη πρὸ τῆς συνθήκης τοῦ 1265, καὶ οἱ Βενετοὶ τῆς συνθήκης οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν, μεταγενέστεροι αὐτοί, μετὰ τοὺς Λατινοὺς ἔμπόρους τοῦ Μπουργκος, τοὺς Βουργείσιους, τοῦ Εὐσταθίου. Ἡμεῖς ἀναζητοῦμε τοὺς Βουργείσιους τοῦ Εὐσταθίου τὸ 1185 καὶ ὄχι τοὺς Βενετοὺς τῆς συνθήκης τοῦ 1265. Καὶ ἐὰν ἀκόμη οἱ Βενετοὶ αὐτοὶ τοῦ 1265 εἶχον ἐγκατασταθῆ εἰς τὸ Κελλάριον, δὲν θὰ ἤμπορούσαν νὰ εἶναι ἀναδρομικῶς οἱ Βουργείσιοι τοῦ Εὐσταθίου τὸ 1185.

γ) Ὁ πύργος τῆς Σαμαρείας (Ἀναγνώστης, ἔκδ. Βόνν., σ. 508: «Τοῦτο καὶ κατὰ τὸν πύργον τὸν καλούμενον Σαμαρείαν εἶδον πάντες συμβάν»). Τὸν πύργον τοῦτον εἶχε τοποθετήσῃ ὁ T a f e l i, Topographie, σ. 93, 112, εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως καὶ εἰς τὸν λιμένα. Ἡ τοποθέτησις αὐτῆ ἠμφισβητήθη (Α. Β. κ. α. λ. ὀ. π. ο. υ. λ. ο. ς., Ἡ Θεσσαλονικὴ σ.τ. 1430, 1821, 1912-13, Θεσσαλονικὴ 1947, σ. 16-17). Ἡ περιγραφή τῶν περὶ τὸν πύργον τοῦτον συμβάντων ὑπὸ τοῦ Ἀναγνώστου (ἐνθ' ἄνωτ.), ὁ ὁποῖος περὶ μὲν τοῦ

πύργου λέγει: «*πρὸς τὴν τῆς θαλάττης αὐτὴν κείμενον ἡδὴνα καὶ διατειχίσμασι καὶ ὄπλοις καὶ πᾶσι τοῖς ἀναγκαίοις καλῶς κατοχυρωμένον*», *περὶ δὲ τὸν καταφυγόντων εἰς αὐτὸν καὶ διαφυγόντων ἕξ αὐτοῦ λέγει: «Οἱ καὶ διὰ τοῦ κατὰ θάλατταν προβεβλημένου διατειχίσματος (Τζερέμπολον τοῦτο πάντες καλεῖν εἰώθαμεν) εἰς τὰς τριῆρεις εἰσίσαι»,* ὠδήγει ἡδὴ εἰς τὸν λιμένα, τὸν πύργον τοῦ Βαρδारीου καὶ τὸ Τζερέμπολον. Ἡ παραβολὴ ἐπὶ πλεόν τοῦ χωρίου τοῦ Ἄναγνώστου μὲ τὴν ἔκθεσιν τῶν Βενετῶν τῆς Εὐβοίας διὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου περιγράφεται τὸ αὐτὸ γεγονός καὶ ὅπου τὸ γεγονός τοῦτο τοποθετεῖται εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως (Δ. Μέρτζιου, Μνημεῖα Μακεδονικῆς Ἱστορίας, Θεσσαλονίκη 1947, σ. 91), παραβολῇ, τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν ὀξυδερκῶς ὁ συγγραφεὺς, σ. 314: *ὠδηγεῖ στοὺς συμπεράσματα ὅτι ὁ πύργος τῆς Σαμαρείας δὲν βρισκόταν στὴ θέση τοῦ Λευκοῦ Πύργου (Βακαλόπουλος), ἀλλὰ στὴν δυτικὴ πλευρὰ, κοντὰ στὸν λιμένα (Tafrali) καὶ συγκεκομμένα στὸ σημεῖο ποὺ ἄρχιζε τὸ Τζερέμπολον.*

Τὸ 1430 λοιπὸν εἰς τὸ νότιον ἄκρον τοῦ δυτικοῦ τείχους τῆς πόλεως ὑπῆρχε κάποια ὀχύρωσις μετὰ πύργου, παρὰ τὴν ὑπερβολικῶς συγκρατημένην διατύπωσιν τούτου ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, σ. 314, ὅτι: *Ἡ περιγραφὴ τοῦ Ἄναγνώστου καὶ ἰδιαιτέρα ἡ ἀναφορά στὸ διατειχίσμα τοῦ πύργου ἐνισχύει τὴν ὑπόθεσιν (:), παρ' ὅλον ὅτι τίποτα δὲν ἔχει ἀνασκαφικὰ διαπιστωθῆ, ὅτι ἡ ὀχύρωση στὸ νότιο ἄκρο τοῦ δυτικοῦ τείχους ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ ἕναν ἄλλον πύργο.*

Τὸ ἐν λόγῳ ὀχυρωματικὸν συγκρότημα δυτικῶς καὶ παρὰ τὴν εἰσόδον τοῦ λιμένος ἦτο βεβαίως πολὺ παλαιότερον τοῦ 1430, ἀφοῦ, ὡς ἐλέχθη, *τοιούτου εἶδους ὀχυρωματικὰ ἔργα δὲν ἐγένοντο, ὡς γνωστὸν, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην κατὰ τὰ τελευταῖα βυζαντινὰ ἔτη.* Πόσον ὁμῶς παλαιόν; Ἡ ἀπάντησις μόνον ὡς ὑπόθεσις ὑπὸ τύπον ἐρωτήσεως ἡμπορεῖ νὰ δοθῆ. Μήπως ἐσώζετο ἀκόμη τὸ 1430 μέρος τοῦ ὀχυρωμένου Μπουργκος τῶν Λατίνων ἐμπόρων τῆς ἐποχῆς τοῦ Εὐσταθίου, ὅποτε καὶ ἡ ὀνομασία τοῦ πύργου «Σαμαρεία» θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ πιθανὴν ἐρμηνεῖαν (Santa-Maria);

Τὰ ἀνασκαφικὰ δεδομένα λοιπὸν καὶ αἱ καλὰ παρατηρήσεις τοῦ συγγραφέως ἐπ' αὐτῶν μᾶς ἐπιτρέπουν σήμερον νὰ διορθώσωμε τὰς γνώσεις μας περὶ τὸν πύργον τῆς θαλασσίας ὀχυρώσεως τῆς Θεσσαλονίκης:

I) Περὶ τὴν θέσιν, ὅπου σήμερον ἴσταται ὁ Λευκὸς Πύργος:

α) Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 7ου αἰῶνος εὐρίσκετο ἐκεῖ ὁ δυτικὸς πύργος τοῦ ρωμαϊκοῦ λιμένος, ὁ πύργος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σκάλας.

β) Πύργος ὑπῆρχεν εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν καὶ τὸν 12ον αἰῶνα, ὁ «*κατὰ θάλασσαν ἔωδος πύργος*» τοῦ Εὐσταθίου.

γ) Κατὰ τὸ πρῶτον τέταρτον τοῦ 13ου αἰῶνος εἶναι λιαν πιθανόν ὅτι οἱ Φράγκοι τῆς Δ' Σταυροφορίας ἔκτισαν ἐκεῖ τὸν σημερινὸν Λευκὸν Πύργον.

δ) Τὸν πύργον αὐτὸν, ὀνομασθέντα ἐπὶ Τουρκοκρατίας Πύργον Γενιτσάρων, Κανλι-Κουλέ καὶ τέλος Μπαζ-Κουλέ (Λευκὸν Πύργον), εἶχον ὀχυρώσει οἱ Τοῦρκοι τὸ 1535/36 ἐπὶ Σουλεϊμάν Α' τοῦ Μεγαλοπρεποῦς μὲ τετράγωνον ὀχυρωματικὸν περίβολον ἔχοντα πυργίσκους πυροβολοστασίον εἰς τὰς γωνίας.

II) Εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τοῦ θαλασσίου τείχους:

α) Εἶναι λιαν πιθανόν ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ πύργος τῆς ρωμαϊκῆς ὀχυρώσεως τῆς παραλίας τῆς Θεσσαλονίκης, ἀντιστοιχοῦς τοῦ πύργου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σκάλας, τοῦ μαρτυρημένου εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς βυζαντινῆς ἑπειτα θαλασσίας ὀχυρώσεως τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ «*κατὰ τοὺς Βουργεσίους πύργος*» τοῦ Εὐσταθίου, ὁ περιγραφόμενος ὑπὸ περιηγητῶν ὡς πύργος τῆς Ἀποβάθρας (Souciel, σ. 190).

III) Εἰς τὸ νότιον ἄκρον τοῦ δυτικοῦ τείχους τῆς πόλεως:

α) Ὁ πύργος τοῦ Ἀναγλύφου καὶ ὁ πρόβολος Δουργούτη δεικνύουν ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ λιαν πιθανῶς, κάποια βυζαντινὴ ἢ καὶ παλαιότερα ὀχύρωσις εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς εἰς-

όδου τοῦ λιμένος, ἀφοῦ μάλιστα ὁ πρόβολος Δουργούτη θεωρεῖται ἡ ἀρχὴ τοῦ προστατεύοντος τῆν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος λιμενοβραχίονος, τοῦ μετέπειτα ὀνομασθέντος Τζερέμ-πουλον.

β) Εἶναι λίαν πιθανὸν ὅτι Λατίνοι ἔμποροι, οἱ Βουργέσιοι τοῦ Εὐσταθίου, εἶχον ἐγκαταστήσει τὸ Μπουργκος αὐτῶν πρὸ τοῦ 1185 εἰς τὰς ὀχυρώσεις τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς εἰσοδοῦ τοῦ λιμένος, διὰ νὰ εἶναι ἀσφαλεῖς καὶ νὰ εὐρίσκονται πλησίον αὐτοῦ. Οὕτως ὁ ἀπέναντι αὐτῶν πύργος, ὁ *κατὰ τὸν Βουργεσίον πύργος*, ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ὁ πύργος τῆς Ἐποβάθρας.

γ) Τὸ 1430 ὑπῆρχεν ἐκεῖ πύργος ὀνομαζόμενος Σαμαρεία, ἔχων ἴσως τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἐκεῖ Λατίνων ἐμπόρων.

δ) Τὸ 1535 /36 ὁ Σουλεϊμάν Α΄ ὁ Μεγαλοπρεπὴς ὠχύρωσε τὸν τόπον με πύργους πυροβολοστασίων, ὡς εἶχεν ὀχυρώσει καὶ τὸν Λευκὸν Πύργον, διὰ τὰς πολεμικὰς ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς του, ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς «τοῦ πολέμου πυρίτιδος», καὶ τὸ φρούριον τοῦτο τοῦ Βαρδάριου ἐλάμβανεν ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ὅσον ἠχρηστεύετο ὁ προορισμὸς του ὡς πυροβολοστασίῳ εἰς τὰ μετέπειτα εἰρηνικὰ ἔτη, τὰ ὀνόματα Τὸπ-Χανέ, Μπαροῦτ- Χανέ καὶ τέλος ἀπὸ ἔξωτερικὸν πλεόν χαρακτηριστικόν του Ταμπάκ-Χανέ.

Μέ τὴν βοήθειαν τοῦ συγγραφέως αὐτὴν τὴν εἰκόνα ἡμποροῦμε νὰ σχηματίσωμεν σήμερον περὶ τῶν πύργων τῆς θαλασσίας ὀχυρώσεως τῆς Θεσσαλονίκης.

3) Ὁ Λιμένας (σ. 315-322). Ὑπὸ τὸν γενικὸν αὐτὸν τίτλον ὁ σ. ἐξετάζει: α) Τὸν βυζαντινὸν λιμένα, τὸν σκαπτόν δηλαδὴ ἐσωτερικὸν λιμένα (τοῦ Μ. Κων /τίνου) καὶ κύριον λιμένα ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Θεσσαλονίκης, κόλπου ὁ ὅποιος κλειόμενος ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἐμβόλου (Μεγάλο Καραμπουρνὸ) ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸς λιμένα ἐξωτερικὸν τῆς Θεσσαλονίκης, β) τὸ Τζερέμπουλον, γ) τὸν λιμένα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, δ) τὸν ρωμαϊκὸν λιμένα, καὶ ε) τὸ Κελλάριον.

α) Ὁ βυζαντινὸς λιμὴν (Σχ. 13). Ὁ κατασκευασθεὶς εἰς τὴν ΝΑ γωνίαν τῆς πόλεως τὸ 322 ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τεχνιτὸς λιμὴν, διὰ νὰ περιλάβῃ τὸν ἐναντίον τοῦ Λικινίου ἑτοιμασθέντα στόλον αὐτοῦ (Ζώσιμος, 2,22), ἐχρησίμευσε καθ' ὅλην τὴν βυζαντινὴν περίοδον ὡς ὁ κύριος λιμὴν τῆς πόλεως. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ὁ λιμὴν εἶχεν ἐσωτερικὴν ὀχύρωσιν καὶ τὰ προβλήματα τῆς διαδρομῆς τῶν τευχῶν τῆς συζητεῖ ὁ σ. εἰς τὰς σελ. 316-318. Οὕτω τὸ βόρειον τεῖχος τοῦ λιμένος δὲν ἦτο εὐθυγραμμιον, ὡς παρὰ Tafrali (Top. σ. 18) καὶ παρὰ Vickers (Sea Walls, σ. 277, εἰκ. 3), ἀλλ' ἐσχημάτιζε πρὸς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τοῦ πρόβολου, ὡς εἰς τὰ σχεδιαγράμματα τοῦ Gravier d'Otières (παρὰ Vickers, πίν. Ια) καὶ τοῦ Struck (BZ, 16, 1905, σ. 545). Ὁ πρόβολος ἐπροστάτευσεν τὴν κυρίαν πύλην τοῦ λιμένος πρὸς τὴν πόλιν (τὴν πύλην τοῦ Λέοντος) ἀπὸ τὸ *δεξιὸν καὶ ἀκάλυπτον ἀπὸ τὴν ἀσπίδα μέρος τῶν ἐπιτιθημένων* (σ. 316).

Πρόβλημα εἶναι, ποῦ ἀπέληγε πρὸς δυσμὰς τὸ βόρειον τεῖχος τοῦ λιμένος; Ἐσυνεχίζετο εὐθυγράμμως καὶ συνήντα τὸ κατερχόμενον δυτικὸν τεῖχος τῆς πόλεως εἰς σημείον βορειότερον τοῦ φρουρίου τοῦ Βαρδάριου καὶ *πίσω ἀπὸ τὸν τρίτον γωνιωτικὸν πρόβολου τοῦ δυτικοῦ τεύχους*, διότι ἐκεῖ *σχηματίζεται εἶδος ἀποφάσεως με κατεθύσθη πρὸς ἀνατολάς, ποῦ ἂν καὶ δὲν εἶναι ὀργανικὰ δεμένη με τὸ σῶμα τοῦ δυτικοῦ τεύχους ἐφάπτεται σ' αὐτὸ* (σ. 317); Ἡ ἀπέληγεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἀναγλύφου εἰς τὸ ΝΑ ἄκρον τοῦ φρουρίου τοῦ Βαρδάριου, ὡς συνεπαίρνανε ὁ Tafrali (Top. σ. 17-8), ὁ ὅποιος *ὑπέθεσε ὅτι ὁ τοίχος, ποῦ ἐξέχει ἀπὸ τὴν ΒΑ γωνίαν τοῦ πύργου τοῦ Ἀναγλύφου, ἀνίηκει στὸ βόρειον τεῖχος τοῦ λιμένος* (σ. 317); Ὁ συγγραφεὺς, αὐτόθι, δὲν δέχεται τοῦτο: *Ὁ τοίχος αὐτός, ποῦ εἶναι νεότερος ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Ἀναγλύφου, εἶναι διάτρητος ἀπὸ ὑψηλὰ καὶ στενὰ τοξωτὰ ἀνοίγματα καὶ μοιάζει με τοίχον ὑδαγωγείου* (πίν. 25). Ἀσφαλῶς δὲν ἀνήκει εἰς τὸ βόρειον τεῖχος τοῦ λιμένος. Τὰ στενὰ τοξωτὰ ἀνοίγματα, σήμερον τυφλά, ἦσαν ἀρχικῶς ἀνοικτὰ καὶ οὕτως

ἀποκλείεται νά πρόκειται περί τείχους. Ὡς ἐκθέτει ὁ συγγραφεύς, τὰ ἀνοίγματα ἐκτίσθησαν ἐξωτερικῶς διὰ ἐπαλλήλου τοίχου καί ἐγένοντο οὕτως ἐσωτερικῶς τυφλά. Ὁ Tafrafi δὲν εἰσήλθε προφανῶς εἰς τὸ τουρκικὸν τότε στρατόπεδον τοῦ φρουρίου τοῦ Βαρδάριου καί δὲν εἶδεν ἐκ τῶν ἔσω τὰ τυφλά ἀνοίγματα εἰς αὐτὸ, τὸ ὅποιον ἐξέλαβεν ἐκ τῶν ἔξω ὡς τείχος. Ὑπάρχουν ὁμοῦ καί ἐνταῦθα προβλήματα (π.χ. παλαιότερον θεμελιώσεων) καί ὁ συγγραφεύς, σ. 317, σημ. 137, λέγει: *Μετὰ τὴν ἀπομάζωσιν τῶν παρατηρημάτων ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ τῶν τείχων καὶ τὴν σκαριεὶ ἐρευνα, θὰ δοθῆ ἡ ὀριστικὴ ἀπάντησις.* Ἐθεσεν ὁμοῦ τοῦλάχιστον τὰ προβλήματα.

Ἡ θέσις τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους τοῦ λιμένος, τὸ ὅποιον εἰς ὅλα τὰ σχεδιαγράμματα (πλὴν ἐκείνου τοῦ Struck) φαίνεται κάθετον πρὸς τὸ θαλάσσιον τείχος τῆς πόλεως, ἀλλὰ ὡς ἀπεδείχθη (βλ. Ἐπίμετρον καί πίν. 28 καὶ 29), δὲν ἦτο εὐθύγραμμον, δὲν παρουσιάζει μεγάλα προβλήματα. Τὴν θέσιν του καθορίζουν, πρῶτον, ἡ θέσις τοῦ πύργου τοῦ Ἐναγλῦφου, εἰς τὸν ὅποιον τοῦτο ἀπέληγε, καί, δεύτερον, τὸ ἀνασκαφικὸν εἶρημα τμήματος αὐτοῦ. Συμφώνως πρὸς τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ Struck, τὸ οἰκοδομικὸν τετράγωνον, τὸ ὀριζόμενον ὑπὸ τὸν ὁδὸν Χίου-Βουλγαροκτόνου-Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλικῆς Ἐταιρείας τῆς πρὸ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ 1917 Θεσσαλονίκης, ἦτο ἡ θέσις τοῦ γωνιαίου πύργου τῆς Ἀποβάθρας, ἡ σημερινὴ δηλαδὴ γωνία *Μητροπόλεως-Κατοῦνη καὶ Ἡλία Ὀπλοποιῶν* ἓνα οἰκοδομικὸ τετράγωνον βορείως τοῦ σημείου, πῶς τοποθετεῖ τὸν πύργο ὁ Vickers (σ. 318). Ἀκριβῶς δὲ εἰς τὴν γωνίαν Κατοῦνη-Μ. Ἀλεξάνδρου εὐρέθη τμήμα τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους τοῦ λιμένος μὲ κατεύθυνσιν πρὸς νότον (σ. 296 καὶ Σχ. 1/9, Σχ. 7 καί πίν. 9), ὡς καί δεύτερον τμήμα εἰς τὸ μέσον τοῦ οἰκοδομικοῦ τετραγώνου τῆς σημερινῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς κατὰ τὴν θεμελιώσιν τοῦ μεγάρου αὐτῆς (Ἐπίμετρον καί πίν. 29). Ἡ διαδρομὴ τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους τοῦ λιμένος σημειοῦται ὑπὸ τοῦ Struck κατὰ μήκος τῆς παλαιᾶς ὁδοῦ Χίου, ἦτοι τὸ βορεῖο ἄκρο του στῆν πλατεία *Ἐμπορίων καὶ τὸ νότιον στῆν πρώτη παραλληλῆ μετὴν παραλιακῆ λεωφόρου ὁδὸ Βασιλείου Βουλγαροκτόνου* (σ. 318). Ὁ σ., αὐτόθι, ὑπολογίζει κατὰ προσέγγισιν τὸ πλάτος τοῦ βυζαντινοῦ λιμένος εἰς 500 μ. καί τὸ συνολικὸν ἐμβαδὸν αὐτοῦ εἰς ἓνα τετραγωνικὸν χιλιόμετρον.

Τὴν βαθμιαίαν πρόσχωσιν τοῦ βυζαντινοῦ λιμένος τῆς Θεσσαλονίκης μέχρι τῆς τελείας ἐξαφανισεῶς δὲ σημείωσε προληπτικῶς ὁ συγγραφεύς εἰς τὴν σ. 315: *Στὶς ἀρχὰς τοῦ 15ου αἰ. χαρακτηροῦνται ὡς «μανδράσιον» (Μέστζις, σ. 82), ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ κατάχωσὴ του εἶχε περιορισθῆ καὶ ὁ χώρος του εἶχε περιορισθῆ. Μετὰ τὸ 1430 δὲν ἀναφέρεται πλέον ὁ λιμένας αὐτός, ἀλλὰ μία ἀποβάθρα. Τὸ 1591 λ.χ. δὲν ὑπῆρχε «λιμὴν, ἀλλὰ μία ἀνεργαλιὰ μὲ καλὸν ὄριον» (Μέστζις, σ. 135) καὶ στὸ πρῶτον μισὸ τοῦ 17ου αἰ. ἡ ἀποβάθρα βρισκόταν «μακρὰν ἀπὸ τὸ περιτείχισμα» (Μέστζις, σ. 142). Εἰς τὸν χρόνον τοῦ καταχωσμένου λιμένος ἐδημιουργήθη παλαιότερον ἐμπορικὴ συνοικία, ἡ «Ἀγορὰ Αἰγύπτου» (Μισίρ-Τσαρσί), καί σήμερον τὰ «Λαδάδικα».*

β) Τὸ Τ ζ ε ρ έ μ π ο υ λ ο ν. Λέγει ὁ συγγραφεύς, σ. 318: *Ἀπὸ τὸ νότιο ἄκρο τοῦ δυτικοῦ τείχους ἄρχισε ὁ λιμενοβραχίονας, πῶς τὸν 7ο αἰ. ὀνομαζόταν «μύλος» καὶ στὸν 15ο αἰ. «τζερέμπουλον», καὶ ἐκκλίνει τὸν λιμένα ἀπὸ τὴν ΝΑ πλευρὰ καί, αὐτόθι, σημ. 146: *Ἡ παρατήρησις τοῦ Tafrafi, ὅτι τὸ τζερέμπουλον ἄρχισε ἀπὸ τὴ ΝΑ γωνία τοῦ φρουρίου τοῦ Βαρδάρου εἶναι σὲ γενικῶς γραμμῆς σωστῆ, ἀλλὰ γιὰ τὸν καθορισμὸ ἀκριβῶς τοῦ σημείου χρειάζεται ἀνασκαφικὴ ἐρευνα.* Ἄς συγκεντρώσωμε τὰ γεγονότα: Τὸ δυτικὸν τείχος τῆς πόλεως ἀπέληγεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐναγλῦφου, ἀμυντικὸν πύργον μετρίων διαστάσεων δι' ὀλίγους πολεμιστάς. Νοτιώτερον εἰς τὴν ΝΑ γωνίαν τοῦ φρουρίου τοῦ Βαρδάρου ὑπάρχει ὁ πρόβολος Δουργούτη, ἀνήκων εἰς ἀγνωστον κτίσμα ἀγνώστων διαστάσεων. Κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ Ἀγανώστου (ἐκδ. Βόνν. σ. 508) οἱ καταφυγόντες εἰς τὸν πύργον Σαμαρεία «τῶν Λατίνων, ὅσοι προῦχοντες ἦσαν, καὶ Τζεταρίων ὀλίγοι μετὰ τῶν προῦπαρχόντων εἰς φυλακῆν» διέφυγον ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸ Τζερέμπουλον, διὰ νά ἐπιβιβασθῶν εἰς τὰς*

τριήρεις, αί όποια έξήλθον εκ του λιμένος προς παραλαβήν των. Έάν ό εις τό νότιον άκρον του δυτικού τείχους εύρισκόμενος πύργος του 'Αναγλύφου είναι ό πύργος Σαμαρεία και έξ αυτού ήρχιζε τό Τζερέμπουλον, τότε νομίζομεν ότι α) δέν θά ήμπορούσε αυτός νά περιλάβη τόν αριθμόν τών καταφυγόντων εις αυτόν λόγω τών μικρών του διαστάσεων, και β) δέν θά έχρειάζετο νά έξέλθουν του λιμένος αί τριήρεις προς παραλαβήν των, αφού ούτος εύρίσκετο πλησίον των. Άρα τό Τζερέμπουλον δέν ήρχιζε από τό νότιο άκρο του δυτικού τείχους, όπου ό πύργος του 'Αναγλύφου, αλλά νοτιώτερον. Ούτε ή παρατήρησις του Tafrafi φαίνεται όρθή. Ό πρόβολος Δουργούτη είναι πολύ πλησίον του πύργου του 'Αναγλύφου διά νά δεχθώμεν διαφοροποιήσιν τών συνθηκών. Άφου δέν γνωρίζομεν εις ποίον σημείον του τουρκικού φρουρίου του Βαρδαρίου εύρίσκετο άλλοτε ό βυζαντινός πύργος Σαμαρεία, τό μόνον, τό όποιον ύποδεικνύουν τά πράγματα νά ύποθέσωμεν, είναι ότι ό ευμεγέθης πύργος Σαμαρεία εύρίσκετο εις πολύ νοτιώτερον σημείον, διά νά αναγκασθή αριθμός τριήρων νά έγκαταλείψη τά άγκυροβόλια του και νά πλεύση διά νά παραλάβη σημαντικών άριμόν προσώπων.

Λέγει περαιτέρω ό συγγραφέας, σ. 319: *Οί θαλάσσιοι αυτοί πρόβολοι κατασκευάζονταν στην αρχαιότητα είτε με επισώρευση τών υλικών που προέρχονταν από τήν σκαφή ή εκβάθιση του λιμένα, είτε με τήν ύψωση τείχους μέσα στη θάλασσα. Εις τήν κατασκευήν του πρόβολου της Θεσσαλονίκης είναι πολύ πιθανόν νά έχρησιμοποιήθισαν τά υλικά από τήν έσκαφή του λιμένα του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Και πρέπει τά δύο έργα νά είναι σύγχρονα. Νομίζομεν ότι άκριβώς τούτο σημαίνει ή λέξις τζερέμπουλον, έντός της οποίας ύπάρχουν ως συνθετικά της αί λέξεις terra και embolus, δηλαδή προσέχουν έντός της θαλάσσης εκ χρώματος τεχνητήν. Συμπωματικώς ή λέξις εμφανίζεται εις ήμιάς άργα και με βυζαντινόν τσιτακισμόν, ενώ τά συνθετικά της δεικνύουν ότι είναι πολύ παλαιότερα.*

Άφορμήν εις άπορίας γεννοϋν όσα λέγει ό συγγραφέας, σ. 318/9, περί της βυζαντινής όχυρώσεως του λιμένος: *Όταν άμέσως μετά τό 620-630 ό άνοιχτός λιμένας μετατρέπηκε με μία σειρά όργανωματικών έργων σε κλειστόν, τειχίστηκε ό μόλος και κατασκευάσθηκαν οι δύο πύργοι, ένας στην άκρη του μόλου και ό άλλος στην άπέναντι πλευρά του στομίου και αυτόθι, σημ. 153: Οί πύργοι στην άκρη τών λιμενοβραχιόνων χρησημαίονταν κατά κανόνα για τήν υπεράσπιση της εισόδου του λιμένα. Στους πύργους αυτούς ήταν στερεωμένη ή άκρη της άλυσίδας. Διατί όμως ό λιμήν του Μεγάλου Κωνσταντίνου έπρεπε νά ήτο άνοιχτός και άνοχύρωτος, ενώ ύπήρχε θαλάσσιον ρωμαϊκόν τείχος προς προστασίαν της πόλεως, και διατί έπρεπε νά είχαν ούτος εισοδον άπροστάτευτον, ενώ ύπήρχε πόλεμος με τόν Δικίνιον και τό μέγα λιμενικόν έργον εγένετο άκριβώς διά νά προστατευθή ό στόλος όχι μόνο από θαλασσοταραχήν, αλλά και από αϊφνιδιαστικήν έχθρικήν επίθεσιν; Ποιοί άλλοι λόγοι ή μή και πάλιν πολεμικοί ύπηγόρευον τήν βυζαντινήν όχύρωσιν του λιμένος; Νομίζομεν ότι ή όχύρωσις εύθως μετά τό 620-630 δέν ήτο ή πρώτη, άλλ' επανέλαβεν έρειπωθείσαν ρωμαϊκήν.*

γ) *Ό λιμήν του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Σπουδαιότατον στοιχείον διά τήν άρχικήν μορφήν του λιμένος του Μεγάλου Κωνσταντίνου παρουσιάζει ό συγγραφέας, τό όποιον, άν και προέρχεται μόνον εκ πληροφορίας του μηχανικού κ. Θαλή Αύδη, δέν ύπάρχει λόγος νά άμφισβητηθή. Είναι προτιμώτερον νά παραθέσωμεν τούς λόγους του συγγραφέως, σ. 319/20: 'Ο τοίχος που βρέθηκε στο οικώτερο της Στοάς Τόττη (Σχ. 1/14) παράλληλα σχεδόν με τήν όδόν Μητροπόλεως και με μικρή απόκλιση προς ΒΑ και ήταν κτισμένος με μάγμαμα ύποχρεώνει νά δεχθώμε μια πρώτη φάση του λιμένα της Θεσσαλονίκης, γιατί ό τοίχος αυτός δέν ήταν τείχος αλλά προβλήτα λιμένα, αφού διατηρούσε άκόμην τούς σιδερένιους κρίκους που έδεναν τά καράβια. Κατά τή φάση αυτή ό λιμένας ήταν μεγαλύτερος και πιθανόν ό άρχικός, που έγινε στην έποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου και ήταν άνοχύρωτος. Δεδομένου ότι ή Στοά Τόττη ένώνει σήμερα τήν όδον Τσιμισκή μετά της όδου*

Μητροπόλεως όλίγα μέτρα δυτικώτερον τής σημερινής Πλατείας 'Αριστοτέλους, τó νέον στοιχειόν διόει πλάτος τού άρχικου λιμένος τού Μεγάλου Κωνσταντίνου διπλάσιον τού μετέπειτα βυζαντινού. Τούτο συμφωνεί και με τó γεγονός, ότι ó Μέγας Κωνσταντίνος είχαν έτοιμάσει κατά τού Λικινίου στόλον 200 τριήρων και 2.000 έμπορικόν (E. Stein, Gesch. d. Spätrom. Reiches I, Wien 1928, σ. 159 — A. H. M. Jones, Constantian and the Conversion of Europe, New York 1962, σ. 114). Διά τόν έλλειμενισμόν τώσων πλοίων έχρειάζετο λιμήν πολλαπλάσιος εις περιεκτικότητα τού εις τó άνατολικόν άκρον τής πόλεως ύπάρχοντος ήδη ρωμαϊκού λιμένος, ό όποίος δέν υπέρβαιναν εις διαστάσεις ένα σημερινόν οικοδομικόν τετράγωνον εκεί (βλ. συγγρ., σ. 320). Τούτο συμφωνεί και με τó γεγονός, ότι δυτικώτερον τού τοίχου (τού προβλήτου) τής Στοάς Τόττη ούδέν λείψανον τείχους τής ρωμαϊκής θαλασσίας οχύρωσεως ειρέθη εις τέσσαρα οικοδομικά τετράγωνα επί τής νοητής γραμμής τής ρωμαϊκής θαλασσίας οχύρωσεως, τήν όποιαν χαράσσει ό συγγραφέας τού Σχ. 1, έστω και άν τήν θέσιν αυτής δέν θεωρούμεν άποδεδειγμένην.

δ) *Ὁ ρωμαϊκός λιμένας*. Εἰς τó ύποκεφάλαιον τούτου, σ. 320/21, ό συγγραφέας ύποστηρίζει έπιτυχώς τά έξής σημαντικά διά τήν θαλασσίαν οχύρωσιν τής Θεσσαλονίκης: 1) "Ότι πρό τού Μεγάλου Κωνσταντίνου ύπήρχεν εις τήν Θεσσαλονικην, πόλιν σημαντικήν, λιμήν έλληνιστικός και ρωμαϊκός, παρά τήν μαρτυρίαν (φαινομενικός) τού Ζωσίμου, 2, 22: «τὸν ἐν ταύτῃ λιμένα πρότερον οὐκ ὄντα» και Συμφώνως πρός τήν μαρτυρίαν τού Λιβίου, XLIV, X: «Thessalonicae navalia jusserat (ό Περσεύς, 179-168) incendi». Εἰς ταῦτα θά ηὔχόμεθα νά εἶχε παρατηρήσει ό συγγραφέας τά έξής: 'Αφού τó navalia τού Λιβίου μεταφράζει ό ίδιος «ενώριω» (σ. 320) και ό ίδιος, σ. 315, σημ. 121, λέγει ότι ό όρος «ενώριον» σημαίνει «τεχνητό λιμάνι» (παραπέμπων εις τήν H. A r w e i l e r, Byzance et la mer, Paris 1966, σ. 420), δέν θά έπρεπεν εκ τούτων νά εξαχθῆ τó συμπέρασμα, ότι τά κατά διαταγήν τού Περσέως πυρποληθέντα «ενώριω» ήσαν έλληνιστικός «τεχνητός λιμήν»; 'Επειτα ό Ζώσιμος, 2, 22, δέν λέγει ότι ή Θεσσαλονίκη δέν εἶχε κανένα λιμένα, ἀλλ' ότι ό τεχνητός λιμήν τού Μεγάλου Κωνσταντίνου έγένετο διά πρώτην φοράν εις τήν θέσιν εκείνην, άλλως θά έλεγεν ίσως τὸν ἐν ταύτῃ λιμένα μηδένα ἐχούση. 2) "Ότι ό έλληνιστικός και έπειτα ρωμαϊκός λιμήν ειρίσκειτο εις τó άνατολικόν άκρον τής πόλεως παρά τόν Λευκόν Πύργον, όπου ολόκληρον οικοδομικόν τετράγωνον εἶναι επίχρως φερτῶν ὀλῶν, ως άποδεικνύεται ἀπό τó μεγάλο στρώμα σπασμένων ἀγγείων, πού βρέθησαν στήν ἐσωτερική πλευρά τού θαλασσίου τείχους... (Σχ. 1/24) και ἀπό τήν θεμελίωση τού παλαιοχριστιανικοῦ παραλίου τείχους στήν οδό Δημητρίου Γούναρη 4 και Παύλου Μελά 1 ἐπάνω σέ ξύλινους πασσάλους (Σχ. 1/25 και πίν. 5). 3) "Ότι ό ρωμαϊκός οὔτος λιμήν, ειρικόμομος εις τήν κατεύθυνσιν πρός τήν θάλασσαν και πλησίον τού Γαλεριανοῦ συγκροτήματος, εἶχεν ἄμεσον σύνδεσιν μετ' αὐτοῦ, ως συνέβαινε παρομοίως μεταξύ άνακτόρων και λιμένος εις τήν Κωνσταντινούπολιν και εις τó Σπαλάτων. 4) "Ότι ολόκληρος ό ρωμαϊκός λιμήν όνομάζετο 'Εκκλησιαστική Σκάλη όχι βεβαίως εκ τής συνδέσεως τού μετά τής μεγαλοπρεπούς εισόδου τού 'Οκταγώνου τού Γαλεριανοῦ συγκροτήματος, τó όποιον δέν διετέλεσε, ως πιστεύει ό σ. και ως τούτο συνέβη με τήν Θόλον τού 'Αγίου Γεωργίου (Ροτόντα), μέγας χριστιανικός ναός. 5) "Ότι τμήμα τού μόλου τού ρωμαϊκού τούτου λιμένος ήτο όρατόν κατά τās άρχάς τού 19ου αἰῶνος ('Επιστολή Rouqueville, T a f e l, De via...Egnatia, Tubingae 1841) εντός τής θαλάσσης και πλησίον τού Λευκοῦ Πύργου. Και 6) ότι ό ρωμαϊκός λιμήν τής Θεσσαλονίκης διετηρήθη εν λειτουργίᾳ ύπό τινα μορφήν μέχρι τής νέας διαμορφώσεως τής θαλασσίας οχύρωσεως τής πόλεως άμέσως μετά τó 620-630.

Οὐδεις εκ τών ασχοληθέντων με τήν τοπογραφίαν τής Θεσσαλονίκης πρό τού συγγραφέως έχει παρουσιάσει μέχρι τούδε τόσα πολλά και στερεά στοιχεία περι τού ρωμαϊκού λιμένος τής Θεσσαλονίκης. Μερικαί ύποθέσεις του έχουν βεβαίως τόν χαρακτήρα τού πιθανοῦ ή τού λίαν πιθανοῦ, διδάσκουν όμως και τόν ίδιον ότι έρευνα άπαιτούσα πάντοτε

ἀνασκαφικάς ἀποδείξεις ἡμπορεῖ νά ὀδηγηθῆ, ἄνευ τῆς βοήθειάς πιθανῶν ὑποθέσεων, εἰς ἀπελπισίαν.

ε) Τ ὁ Κ ε λ λ ἄ ρ ι ο ν. Τὴν ὑπαρξίν ἐντός τοῦ κόλπου τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἄλλου, ἀλλὰ φυσικοῦ, λιμένος, ὀνομαζομένου Κελλᾶριον, πιστοποιοῦν τὰ Θαύματα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (Ρ. Gr. 116, στ. 1328: *«ἀλλ' εἰς τόπον κοιλώδη ὀρυμείως τινος ὑπαρχούσης, τὸ ἐπικληθὲν ἐξ ἀρχαίων Κελλᾶριον»*). Εἰς τὸν λιμένα αὐτὸν προσωρμίσθησαν οἱ Σλάβοι μετὰ μονόξυλά των κατὰ τὴν τρίτην πολιορκίαν τῆς Θεσσαλονίκης ὑπ' αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 610-617. Εἰς τὸν αὐτὸν λιμένα πιστεύεται ὅτι ἀπεσύρθησαν οἱ Σαρακηνοὶ τοῦ Λέοντος τοῦ Τριπολίτου τὸ 904 μετὰ τὴν πρώτην ἀποτυχούσαν ἐφόρμησίν των κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης.

Τὴν θέσιν τοῦ λιμένος αὐτοῦ καθορίζει ὁ συγγραφεὺς, εἰς τὰς σελ. 321/22, ὡς ἀναζητητὰς εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἄκτὴν τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τῆς ἄκρῃ τοῦ Μικροῦ Ἐμβόλου ἕως τὴν περιοχὴ τοῦ Μόλου Ἀλλαιίν. Ἐχει περὶ τοῦτου δύο ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα: Πρῶτον, τὴν μαρτυρίαν τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅτι οἱ Σλάβοι ἐκκινούντες ἀπὸ τὸ Κελλᾶριον κατόπισθεν τὴν πόλιν ἐξ ἀποστάσεως δύο μίλιων (Ρ. Gr. 116, στ. 1329: *«Καὶ τῶν Σκλαβικῶν ἡθῶν, ὡς ἀπὸ μιλίων δύο τοῦ τείχους παραλειπούσων»*). Καὶ δεύτερον, τὴν ἄγνωστον εἰς πάντα μελετητὴν τῆς τοπογραφίας τῆς Θεσσαλονίκης ὑπαρξίν ὑποβρυχίου μόλου πλάτους δύο μέτρων ἐκ κυβολίθων εἰς ἀπόστασιν 100 μέτρων ἀπὸ τῆς ἄκτῆς εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει κτισθῆ ὁ κυματοθραύστης τοῦ σημερινοῦ Ναυτικοῦ Ὁμίλου.

Δὲν μᾶς λέγει μόνον ὁ συγγραφεὺς, πόθεν ἔσχε τὴν σημαντικὴν αὐτὴν πληροφορίαν περὶ τοῦ ὑποβρυχίου μόλου, δὲν ἀμφιβάλωμεν ὁμῶς ὅτι ἡ πληροφορία του εἶναι ἀκριβῆς καὶ τοῦτο καθιστᾷ πᾶσαν περαιτέρω συζήτησιν περιττὴν. Ἡ συμβολὴ του εἰς τὴν τοπογραφίαν τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο πολύτιμος.

4) Οἱ Πύλες. Λέγει ὁ συγγραφεὺς, σ. 323: *Ἡ γνώμη τοῦ Χατζή-Ἰωάννου, ὅτι αἱ βυζαντινοὶ λέγοντες θαλασίους πύλας δὲν ἐννόουν ἄλλας εἰ μὴ τὰς τοῦ λιμένος...»* ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τὰ εἰρημια... Πύλες ὑπῆρχαν μόνον στὸ βόρειο εἶδος τοῦ λιμένα. Στὴ δισταύρωση τῶν ὁδῶν Λέοντος Σοφοῦ καὶ Φράγκων βρέθηκε τὸ 1874 μαρμαρίνον ἐνεπίγραφο ὑπέρθρο (βλ. τελευταίως S p i e s e r, Travaux et Memoires 5, 1973, σ. 162), προερχόμενον ἀπὸ πύλη τοῦ τείχους (Σ. 1/4), ἡ ὁποία εἶναι ἡ κόρυς αὐτῆς τοῦ λιμένα, γατι ὄδμησιν σὲ μεγάλην ρωμαϊκῇ ὁδῷ τῆς Θεσσαλονίκης μετὰ κατεθύνησιν ἀπὸ Β πρὸς Ν (σημ. 174: ...δύο τμήματα βρέθησαν στὴν ὁδῷ Ἀντιγονιδῶν 19 καὶ στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Παπαζώλη καὶ Ὀλύμπου, ΑΔ 25, 1970, Χρονικά, σ. 375)... Ἡ δεύτερη πύλη, ποῦ ὀνομαζόταν ἀπὸ τὴν Γαλοῦν (T a f r a l i i, Top. σ. 18, σημ. 1), (Σχ. 1/8), βρισκόταν στὸ ἀνατολικὸ ἄκρο τοῦ τείχους, ὅπου σὰ νεότερα χρονία σχηματίσθη ἡ πλατεία Ἐμπορίου. Ὁ Vickers (Sea Walls, σ. 262, εἰκ. 2-4) τοποθέτησε τὴν πύλη αὐτὴν στὴν ἴδια θέσιν, ἀλλὰ στὸ βόρειο ἄκρο τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους, ἔχοντας προσωανατολισμὸ πρὸς ἀνατολάς, στηριζόμενος κρυφῶς σ' ἓνα χωρίο ἀπὸ τὸ Ὀδοιπορικὸ τοῦ Ἐβλιγιᾶ Τσελεμπή (E w l i j ä Ç e l e b i, Seyâhatname, σ. 147). Λέγει ἐπίσης ὁ συγγραφεὺς, σ. 324: *Ἡ πορεία τοῦ Ἐβλιγιᾶ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μετὰ τὸν προσωανατολισμὸ τῆς πύλης τοῦ Γαλοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι καθορισμένος ἀπὸ τὰ τοπογραφικὰ σχεδιαγράμματα τοῦ Gravier d'Oitières καὶ τοῦ Struck, ποῦ ἡ ὀρθότητά τους δὲν ἡμπορεῖ πρὸς τὸ παρὸν νὰ ἀμφισβητηθῆ. Ὁ καθένας χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐπιηρεάξῃ τὸν προσωανατολισμὸ τῆς πύλης τοῦ Γαλοῦ, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐπιηρεάξῃ τὸν προσωανατολισμὸ τῆς.*

Ἐπ' αὐτῶν θά ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ τὰ ἑξῆς:

α) Ἐκ τὸν δὺο πυλῶν, κατὰ τὸν συγγραφέα, εἰς τὸ βόρειον τεῖχος τοῦ λιμένος ἡ κυρία πύλη (ἡ πύλη τοῦ Λέοντος) καὶ ἐπιγραφικῶς βεβαιωμένη εἶναι καὶ εἰς παλαιῶν ρωμαϊκῶν ἀπὸ Β πρὸς Ν ὁδῶν τῆς πόλεως ἀνταπεκρίνεται. Ἡ δευτέρα ὁμῶς πύλη (ἡ πύλη τοῦ Γαλοῦ) εἰς ποίαν παλαιῶν ρωμαϊκῶν ἀπὸ Β πρὸς Ν ὁδῶν τῆς πόλεως ἀνταπεκρίνεται καὶ πῶς δικαιο-

λογεῖται ἡ ὑπαρξίς δύο πυλῶν εἰς τὸ βόρειον τεῖχος τοῦ λιμένος, τῆς μίᾶς μάλιστα εὐρισκομένης σχετικῶς πλησίον τῆς ἄλλης;

β) Εἰς τὰ τοπογραφικὰ σχεδιαγράμματα τοῦ Gravier d'Otières (V i c k e r s, Sea Walls, Plate IIa) καὶ τοῦ Struck (BZ 16, 1905, σ. 545 — Μ π α κ ι ρ τ ζ ῆ, πίν. 28), *ποῦ ἡ ὀρθότητά τους δὲν μοσεῖ παρὸς τὸ παρὸν νὰ ἀμφισβητηθῇ*, μία μόνον πύλη τοῦ βόρειου τεύχους σημειοῦται, εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον αὐτοῦ. Ἐάν αὕτη εἶναι ἡ δευτέρα πύλη (ἡ πύλη τοῦ Γιαλοῦ), τότε ποῦ εἶναι ἡ πρώτη (ἡ πύλη τοῦ Λέοντος), ἡ ὅποια εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Gravier d'Otières (1686) δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀσφαλῶς κατεδαφισθῆ; Δὲν εἶναι δυνατόν εἰς τὰ ἐν λόγω σχεδιαγράμματα νὰ ἀπεικονίζεσθαι ἡ κυρία πύλη (ἡ πύλη τοῦ Λέοντος), ἡ δὲ δευτέρα (ἡ πύλη τοῦ Γιαλοῦ) νὰ μὴ ἀπεικονίσθῃ εἰς τὸ κατ' ἐνώπιον παριστάνον τὸ θαλάσσιον τεῖχος σχεδιάγραμμα τοῦ Gravier d'Otières, ἐπειδὴ αὕτη εὐρίσκετο εἰς τὸ κάτωθεν πρὸς τὸν θεατὴν ἀνατολικὸν τεῖχος;

γ) Ἡ τοποθέτησις τῆς δευτέρας πύλης (τῆς πύλης τοῦ Γιαλοῦ) εἰς τὸ Β ἄκρον τοῦ ἀνατολικοῦ καὶ ὄχι εἰς τὸ Α τοῦ βόρειου τεύχους τοῦ λιμένος καὶ μὲ προσανατολισμὸν πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Vickers (Sea Walls, σ. 262, εἰκ. 2-4), ἀσχετὸς πρὸς τὰς παρανοήσεις ὑπ' αὐτοῦ τοῦ χωρίου τοῦ Ἑβλιγιᾶ Τσελεμπῆ, ἴσως φαίνεται λογικωτέρα. Πρῶτον, διότι, ὡς λέγει ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς, σ. 324: (Ὁ Ἑβλιγιᾶ) *...πῆγε ἀπὸ τὴν μέσα μεριά τοῦ τεύχους ὡς τὴν πύλη τῆς Σκιάλας (τοῦ Γιαλοῦ), ποῦ ἦταν ἡ πρώτη ἐξοδος ποῦ συνάντησε παρὸς τὸ πλαιῖο λιμάνι*. Ἐάν ἡ πύλη τοῦ Γιαλοῦ εὐρίσκετο εἰς τὸ βόρειον τεῖχος τοῦ λιμένος, ὁ ἐξ ἀνατολῶν ἐρχόμενος Ἑβλιγιᾶ θὰ συνήντα τὸ ἀνατολικὸν τεῖχος τοῦ λιμένος εἰς τὸ δυτικὸν τέρμα τῆς μετρήσεώς του καὶ ὄχι τὴν πρώτη ἐξοδὸ πρὸς τὸν λιμένα. Τοῦτο θὰ συνέβαινε μόνον, ἐάν ἡ πύλη τοῦ Γιαλοῦ εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀνατολικὸν τεῖχος. Δεύτερον, εἰς τὸ τοπογραφικὸν σχεδιάγραμμα τοῦ Struck ἡ πρώτη ἐσωτερικῶς τοῦ θαλασσιοῦ τεύχους διασχίζουσα τὸ κάτω μέρος τῆς πόλεως ὑπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς ὁδὸς συναντᾷ εἰς τὸ δυτικὸν τέρμα τῆς τὸ βόρειον ἄκρον τοῦ ἀνατολικοῦ τεύχους τοῦ λιμένος καὶ ἡ ὑπαρξίς μίᾶς πύλης ἐκεῖ (τῆς πύλης τοῦ Γιαλοῦ) ἐξυπηρετεῖ τὴν συγκοινωνίαν μετὰ τοῦ λιμένος τῶν ἐξ ἀνατολῶν τῆς πόλεως ἐρχομένων. Αὐτὴν τὴν ὁδὸν ἠκολούθησε, λίαν πιθανῶς, καὶ ὁ Ἑβλιγιᾶ, ἀφοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ συγγραφεὺς, σ. 324: *Στὸ τιμῆμα τῆς Θεσσαλονίκης ποῦ βρίσκεται κοντὰ στὴ θάλασσα δὲν ἔχον βρεθῆ ἴχνη κανενὸς δρόμου. Ἡ περιόχῃ αὕτη δὲν χρησίμευε ὡς κατοικήσιμος χώρος ἀλλὰ μάλλον ὡς τόπος γιὰ τὴν καλλιέργεια κηπευτικῶν*.

5) Χρονολόγησις (σ. 325-333). Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζων τὴν ἐνωσμάτωσιν μαρμαρινῶν ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν, προερχομένων ἀπὸ καταστραφέντα ἀρχαῖα καὶ ρωμαϊκὰ μνημεῖα, εἰς τὴν οχύρωσιν τῆς Θεσσαλονίκης καὶ συνδιόξων τὸ γεγονός τοῦτο μὲ μαρτυρίας πηγῶν περὶ μεγάλων καταστροφῶν ἀρχαίων μνημείων τῆς πόλεως, προσπαθεῖ νὰ καθορίσῃ τὰ στάδια καὶ νὰ ὑπολογίσῃ τὰς χρονολογήσεις τῆς θαλασσίας οχυρώσεως τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἐχει διαπιστωθῆ ἀναμφισβητῆτως ὅτι ὑλικά καταστραφέντων ἀρχαίων κτηρίων τῆς ρωμαϊκῆς Ἀγορᾶς τῆς Θεσσαλονίκης ἔχον χρησιμοποιηθῆ εἰς ἐπισκευὰς τοῦ δυτικοῦ τεύχους τῆς πόλεως μετὰ τῆς Χρυσῆς καὶ τῆς Ληταίας πύλης, ὅπως ἔχον χρησιμοποιηθῆ ἐκεῖ καὶ ὑλικά ἀπὸ τὸν Ἰππόδρομον καὶ ἀπὸ τὸ Στάδιον τῆς πόλεως, π.χ. ἰκέραια μαρμαρίνα ἐπιστύλια, τῶν ὁποίων τὸ μῆκος εἶναι ἴσον μὲ τὰ μεταξόνια τῶν κιονοστοιχιῶν τῆς Ἄνω Ἀγορᾶς (ΑΔ 24, 1969, Χρονικά, σ. 297) ἢ δόμοι μαρμαρινῶν ἐδράνων ἀπὸ τὸν Ἰππόδρομον καὶ τὸ Στάδιον (Π. Π α π α γ ε ω ρ γ ί ο υ AE 1911, σ. 172 — M. V i c k e r s, The Hippodrome at Thessaloniki, JRS 62, 1972, σ. 25-32, ἴδία σ. 30). Οὕτω καὶ ἡ βίαση τοῦ θαλασσιοῦ πύργου τῆς ὁδοῦ Προξένου Λάμπρου Κορομηλά 34 ἦταν κτισμένη κυρίως μὲ μαρμαρίνα ἐπιστύλια τριταγωνιὰ μὲ ἀπλό κωνάτιο στὴν κάτω πλευρὰ (πίν. 27). Παρόμοια ἐπιστύλια εἶχε ἡ στοὰ τῆς Θεσσαλονίκης Εἰδωλα (Incantadas), ποῦ εἶναι γνωστὴ ἀπὸ σχέ-

δια περιγητῶν καὶ ἀπὸ τὸ τμήμα τῆς, ποῦ βρίσκεται στὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου (σ. 326). Ἡ καταστροφή ὅμως, συμπεραίνει ὁ συγγραφεὺς, αὐτόθι, τῶν μεγάλων κτηρίων, ἀπὸ ὅπου προέχοντα τὰ μαρμάρια ἀρχιτεκτονικὰ μέλη, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι κτισμένο, θεωρεῖται, γιὰ τὴν κατασκευή τοῦ τείχους, τὸ *terminus post quem*.

Ἀποδεδειγμένως λοιπὸν οικοδομικὸν ὑλικὸν ἀπὸ καταστραφέντα μνημεῖα τῆς πόλεως χρησιμοποιήθηκε ἐκ νέου σὲ ἐπισκευὴς τῶν γερασίων τειχῶν καὶ πολλὰ πιθανὸν στὴν κατασκευή τοῦ θαλασίου τείχους καὶ τοῦτο ἐνισχύουν ἱστορικὰ γεγονότα σχετικά μὲ τὴν καταστροφή τῆς μνημειακῆς διαμορφώσεως τῆς Ἀγορᾶς καὶ τὴν ἐπινοχόρηση τῆς Θεσσαλονίκης (σ. 327). Ὡς τοιοῦτον ἱστορικὸν γεγονός παραθέτει ὁ συγγραφεὺς, σ. 327-28, τὴν περιγραφὴν *Περὶ τῶν γενομένων θεημάτων σεισμῶν καὶ ἐπιπονησῶν τοῦ ναοῦ* εἰς τὸ κεφ. 3 τοῦ Β' Βιβλίου τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (καλύτερον κείμενον εἰς Α. Τουγάρδ, *De l'histoire profane dans les actes des Bollandistes*, Paris 1847, σ. 140-4), τῶν γενομένων ἕνα μῆνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Ἰωάννου (*στάχα που μῆνος ἐνὸς πρὸς Θεὸν τὸν αὐτὸν ἀποδημησά ὅσιν ἡμῶν πατέρα* (Ἰωάννην) καὶ εἴθ' οὕτω καταλαβεῖν τὴν... πόλιν τὴν τῶν... σεισμῶν... ὄργην», Τουγάρδ, εἰς ἄνωτ., σ. 140), ἐπισημαίνοντα περὶ τοῦ 630 (F. G. Βαρίσις, *Τὰ Θαύματα Δημητρίου τοῦ Θεσσαλονικέως*, ὡς ἱστορικὴ πηγαί. *Περὶλ.-Μετὰφρ. Ἰ. Ταρνάνιδη*, Θεσσαλονίκη 1967, σ. 31). *Στὸ πρῶτο μέρος τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ περιγράφονται οἱ ἀλλεπάλληλες σεισμικῆς δονήσεις, ποῦ καθίστασαν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς πόλης, τὰ σπῆτα, τὴς κιοροστοιχίης τῆς Ἀγορᾶς, καθὸς καὶ τὰ τείχη* (σ. 327).

Κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἀνωμένου συγγραφέως τοῦ Β' Βιβλίου τῶν Θαυμάτων, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἦτο αὐτόπτης τῶν γεγονότων (ἀφοῦ γράφει κατὰ τὸ β' ἡμῆσι τοῦ 7ου αἰῶνος ἐπὶ Κων/τινοῦ Δ', 668-685, μὲ *terminus ante quem* τῆς συγγραφῆς τοῦ ἔτους 685, βλ. Βαρίσις, εἰς ἄνωτ., σ. 45), οἱ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Θεσσαλονίκης μετὰ τὴν ἀποτυχουσαν τρίτην πολιορκίαν αὐτῆς ἐγκατασταθέντες Σλάβοι εἶδον μετὰ τὴν πρώτην μεγάλην δόνησιν τὸν σεισμὸν ἐπὶ πολλὰς ὥρας σκοτεινὸν τὸν οὐρανὸν ὑπεράνω αὐτῆς ἀπὸ τῆν σκόδιν τῶν κατακρημινοσθέντων κτηρίων τῆς καὶ *προσοδραμόντες εἰς τοὺς πρὸς τὴν πόλιν κωφόοις τόποις*) εἶδον (*πᾶσαν τὴν πόλιν καταπεπικνωίαν*). Μὲ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὅλοι οἱ κοίτικοι τῆς ἐφρονεῦθησαν ὥρμησαν μὲ *ἄδρυγας καὶ ἕτερα πρὸς κάθαρσιν ἐργαλεῖα... σκάγια καὶ τὰ τῶν πολιτῶν ἐλέσθαι πράγματα*). Ὄταν ὅμως ἐπλησίασαν, εἶδον *ἀπάνθοθεν ἅπαν τὰ τείχος καὶ τὴν πόλιν καθάπερ τὸ πρότερον συνεστώτα καὶ ὀπλίτας φρονόους ἔν τε τοῖς τείχεσιν καὶ ἐκτὸς αὐτοῖς φαίνεσθαι καὶ οὕτως ἀπράκτως μετὰ φόβου ἀνθρωποστέφανοι*). Τὸ θαῦμα ὠφείλετο εἰς τὸν Ἅγιον Δημήτριον. *ἈΠλειστοὶ γάρ, ὡς τινες ἀφηγήσαντο, ἐφανέροσαν ἑαυτὸν καὶ ἐν τούτῳ ὁ φιλοκτιζόμενος οὗτος καὶ σωσίταρις Δημήτριος*), διατρέχοντα τὰ τείχη καὶ τὰς πύλας τῆς πόλεως πεζὸς ἢ ἔφιππος (*τῆς πόλεως τὴν σωτηρίαν ἀεργαζόμενος, ὡς τοσοῦτον καὶ τληκούτων οἴκων τε καὶ ἐμβόλων καὶ ἑτέρων τόπων καταπεπικνωίαν, μή τινὰς ἐν αὐτοῖς ἐγκυκαταληφθῆναι ἀλλὰ πάντα θεόθεν διασωθέντας*) (Τουγάρδ, εἰς ἄνωτ.).

Ἄγει τώρα ὁ συγγραφεὺς, σ. 328: *Πῶς ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτό, ποῦ ἀποδίδεται στὸν Ἅγιο Δημήτριον, ὑπάρχει ἕνα ἱστορικὸν γεγονός, ὁ τειχισμὸς τῆς πόλεως μετὰ τὴν καταστροφή τῆς ἀπὸ σεισμοῦ, ποῦ πρέπει νὰ θεωρηθῆ βυσιεὸς σταθμὸς στὴν πολεοδομικὴ ἐξέλιξι τῆς Θεσσαλονίκης. Γιατὶ μόνο μετὰ τὴν καταστροφή ἢ τὴν ἀλλοίωσι μεγάλων ὑστερορρομαϊκῶν δημοσίων κτηρίων ἢ πόλιν ἄρχισε νὰ παίσῃ ὄρη βυζαντινῆ. Ἡ ἱστορικὴ κριτικὴ πρέπει ὅμως νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει τῆς α) ὅτι ὁ Ἄνωμος δὲν εἶναι αὐτόπτης τῶν γεγονότων καὶ γράφει περὶ αὐτῶν μετὰ τινὰς δεκαετηρίδας στηριζόμενος εἰς ἀφηγήσεις (*ὡς τινες ἀφηγήσαντο... ὡς φασιν*)), β) ὅτι οὗτος ὡς πανηγυριστὴς ἀγιογράφος τείνει νὰ παρουσιάσῃ τὰ πράγματα φοβερότερα, διὰ νὰ φανῆ τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου ἐντυπωσιακότερον. Ὁ σεισμὸς πάντως περὶ τὸ 630 ἐγένετο καὶ κτήρια κατέπεσον καὶ θύματα ἀναμφιβόλως ὑπῆρξαν καὶ ἐπιδιορθώσεις καταστραφέντων ἐγένοντο, διὰ νὰ ὀμνῆ ὁ Ἄνωμος περὶ ἀκεραίων τῶν τειχῶν ἐνόπιον τῶν συγχρόνων του. Ὡς ὁμολογεῖ ὅμως ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς μας, σ. 328: *Ἢ ἔκτασι**

της καταστροφής τών τειχών και τών νέων οχυρωματικών έργων δέν είναι γνωστή. 'Εν τούτοις, επειδή εις τμήματα του δυτικού τείχους πλησιον τής Χρυσής και τής Ληταίας πόλης έχρησιμοποήθησαν ως οικοδομικόν-ύλικόν άκέραια έπιστύλια, προερχόμενα πιθανώτατα εκ τών Ισου μεταξονίου κιονοστοιχιών τής άνω Άγοράς τής πόλεως, ο συγγραφεύς πιστεύει, σ. 329, ότι: *Τά έπιστύλια αυτά χρησιμοποιήθηκαν για τήν επιδιόρθωση τών τειχών κοντά στις πύλες που καταστράφηκαν, σύμφωνα με τήν διήγηση τών Θωμάτων, από τούς σεισμούς τού 620-630.* "Ο,τι λείπει από τήν διαπίστωσην αυτήν του συγγραφέως, τήν τόσον κατηγορηματικόν, είναι ένα «ίσως» ή ένα «πιθανώς». Πώς όμως ήμπορούμε νά είμεθα βέβαιοι, όσον ο συγγραφεύς, περί τών άνωτέρω;

Μία άλλη όμως διαπίστωση του σ. είναι σημαντικότερα. Λέγει, σ. 329: *'Αντίθετα όλόκληρο τó θαλάσσιο τείχος τής όδοσ Κορομηλά δέν είναι παλαιότερο τού 620-630 κυρίως γιατί ή περιγραφή τής θαλάσσιας δχύρωσης τής Θεσσαλονίκης στο πρώτο κεφάλαιο τού Β' Βιβλίου τών Θωμάτων (Ρ. Γρ. 116, στ. 1325-1333), όπου γίνεται λόγος για τήν τρίτη πολιορκία τής Θεσσαλονίκης από τούς Σλάβους στην β' δεκαετία τού 7ου αι., πριν τó 620-630 (βλ. Β a r i š i é, ένθ' άνωτ., σ. 26: τρίτη πολιορκία τó 616), παρουσιάζει τελείως διαφορετική είκόνα από τά εσρήματα.* Ίδου πώς έχουν τά πράγματα κατά τόν συγγραφέα, σ. 329-333: *'Από τήν αφήγηση (δηλ. τής τρίτης πολιορκίας τής Θεσσαλονίκης υπό τών Σλάβων εις Ρ. Γρ. 116, στ. 1325-1333) γίνεται αντίληψή: α) ότι ή Θεσσαλονίκη είχε τείχος προς τó μέρος τής θάλασσης και πριν τó 620-630, μπροστά στο όποιο έπληξε σχηματισμένος γιγλός, όπου μοτοφύσε νά γίνη εκεί έχθρική άπόβρυση, και β) ότι ή άπόσταση τού τείχους από τή θάλασσα ήταν μικρή, ώστε ήταν δυνατόν οι ύπερασπιστές τού τείχους νά χτυπήσουν τούς εισβολείς με όπλα βολής χειρού. Δευτέρα μνεία τού παραλίου αυτού τείχους γίνεται εις τó αυτό κεφάλαιο, όταν μετά τήν πανωλεθρία τών Σλάβων ή θάλασσα έξέβραζε εις τόν αίγιάλον πρό τού τείχους τά πτόματα τών νεκρών Σλάβων και (οί τó παραλίον (τείχος) όπλιται έξελθόντες, τάς τών δυσμενεστάτων κεφαλές αποτέμνουνε, διά τού χερσίων τείχους τοίς βασιβάροις 'επιδείκνον». Τά ύνασκαφικά εσρήματα τής όδοσ Κορομηλά όμως έδειξαν ότι τó θαλάσσιον τείχος τής πόλεως ήτο κτισμένον εις τó άκρον τής θαλάσσης και ούτω δέν έδιδε δυνατότητα άποβάσεως τών Σλάβων εις τόν αίγιάλον. Συμπεραίνει ο συγγραφεύς, σ. 330: Προφανώς στο κείμενο γίνεται λόγος για παλιότερη τού 620-630 (616) και τελείως διαφορετική δχύρωση τής Θεσσαλονίκης από τó μέρος τής θάλασσης. Βεβαίως, άφου δέχεται ως σταθερόν δεδομένον άπόστασιν μεταξύ θαλασσίου τείχους και θαλάσσης, ώστε νά σχηματίζεται πλατύς αίγιάλος μεταξύ τών, πρέπει νά δεχθόμεν ότι τó θαλάσσιον τείχος κατά τήν έποχην τής σλαβικής πολιορκίας ήτο άλλο και εύρίσκετο πολύ πλέον όπισω εις τó έσωτερικόν τής πόλεως. Λέγει ο συγγραφεύς, σ. 330: *'Η νοτιώτερη (;) από τις δύο οχυρώσεις, που βρέθηκαν στην όδο Μητροπόλεως είναι τó τείχος που αναφέρεται σ' αυτό τó κεφάλαιο τών Θωμάτων γιατί, άν θεωρηθή πως ή θάλασσα στις άρχές τού 7ου αι. έφθανε ως τήν όδο Κορομηλά, στο σημείο που μετά τούς σεισμούς τού 620-630 κατασκευάσθηκε τó νεότερο θαλάσσιο τείχος, τότε μπροστά στο παλιότερο, παλαιοχριστιανικό άσφαλώς, τείχος σχηματίζεται γιγλός πλάτους 50 μ. περίπου. 'Η είκόνα αυτή συμφωνεί με τή διήγηση τών Θωμάτων.**

Νομίζομεν ότι όλόκληρος ή ύπόθεσις αυτή του συγγραφέως περί νέας θαλασσίας οχυρώσεως τής πόλεως είναι συζητήσιμος και ότι τó ύπάρχον θαλάσσιον τείχος δέν ήλλαξε θέσιν μετά τούς σεισμούς τού 630, διότι α) δέν δικαιολογείται τó έπιμοχθον και διαπανήρον έργον θεμελιώσεως νέου θαλασσίου τείχους εις τήν άκτιν τής θαλάσσης, έστω και άν δεχθόμεν ότι τó παλαιότερον έπαθε μεγάλης εκτάσεως κατακρημνίσεις υπό τών σεισμών τού 630, άφου, ύπαρχούσης τής θεμελιώσεώς του, ή άνοικοδόμησις του ήτο έργον εύκολώτερον, εύθηνότερον και ταχύτερον, β) διά τά μονόξυλα τών Σλάβων ήρκει αίγιάλος όλίγων μέτρων δι' άπόβσιν και τοιοιτους αίγιάλους έσηματίζετο κατά τήν θερινήν έποχην του

ἔτους ὑπὸ τῆς ἀμπότιδος τοῦ κόλπου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐστάθιος, ἐνθ' ἄνωτ., λέγων: *«φιλά θαλασσίον ὕδατος ἦν τὰ πρὸς τῷ τείχει διὰ τὸν καιρὸν θερινὸν ὄντα καὶ μὴ πληθύνοντα τὴν θάλασσαν μέχρι καὶ εἰς αὐτὸν τειχισμόν»*. Δὲν χρειάζεται λοιπὸν νὰ εἶχε κτισθῆ ὀλόκληρον νέον θαλάσσιον τείχος μετὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 630, διὰ νὰ ἐξηγηθῆ ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν ἀνασκαφικῶν εὐρηματικῶν δῆθεν καὶ τῆς εἰκόνας τῆς θηλιασθίας ὀχυρώσεως τῆς πόλεως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τρίτης πολιορκίας αὐτῆς ὑπὸ τῶν Σλάβων, οἱ ὁποῖοι ταξιδεύοντες μὴ μονόζυλα δὲν ἐπέλεξαν βεβαίως ἐποχὴν χειμῶνος διὰ τὴν ἐπιθεσίαν τῶν κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης.

Τὸ γεγονός, ὅτι εἰς ἓνα πύργον τοῦ θαλασίου τείχους τῆς ὁδοῦ Κορομηλά *«χορηγοποιήθησαν ἐπιστόλια, πὸν μοιάζον μετὰ αὐτὰ τῆς Ἀγορᾶς, δὲν σημαίνει ὅτι ὀλόκληρο τὸ θαλάσσιο τείχος τῆς ὁδοῦ Κορομηλά δὲν εἶναι παλαιότερο τοῦ 620-630 (σ. 329)*. Οὐδέποτε θὰ μάθωμεν ὑπὸ ποῖον ὑστερορρωμαϊκὸν μνημεῖον, ποτε καὶ ἐκ ποίας αἰτίας καταστραφέν, προέρχονται τὰ ἐπιστόλια αὐτά. Ἀκόμη καὶ ἂν στηριχθῶμεν εἰς τὴν διπλὴν ὑπόθεσιν, ὅτι προέρχονται ἐκ τῆς Ἀγορᾶς καὶ ὅτι κατεκρημνίσθησαν κατὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 630, κáλλιν δὲν ἠμποροῦν νὰ χρονολογήσουν ὀλόκληρον τὸ θαλάσσιον τείχος, ἀλλὰ μόνον τμηματικὴν ἐπιδιόρθωσιν αὐτοῦ μετὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 630. Ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς εἶπε προηγουμένως προσεκτικότερον ὅτι τὸ οικοδομικὸν ὕλικόν ἐκ τῆς Ἀγορᾶς *«χρησιμοποιοῦντο ἐκ νέου σὲ ἐπισκευῆς τῶν χειμαίων καὶ πὸ λ. π. θ. ἀνὸν στήν κατὰ σκενὴ τοῦ θαλασίου τείχους (σ. 327)*.

Ἐπανερχεται τώρα ὁ συγγραφεὺς, σ. 330-333, εἰς τὴν τρίτην πολιορκίαν τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν Σλάβων (περὶ τὸ 616 κατὰ Barišić), διὰ νὰ προβῆ εἰς ὄρισμένους διαπιστώσεις περὶ τῆς θαλασσίας ὀχυρώσεως τῆς πόλεως κατ' αὐτήν. Θὰ ἀφήσωμεν ὁμοῦ τὸν συγγραφεὴ νὰ περιγράψῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ κáμη τὰς διαπιστώσεις του: Σελ. 330: *«Μετὰ τὶς πρῶτες καὶ ἀνεπιτυχεῖς ἐπιθέσεις οἱ Σλάβοι μετέφεραν τὴ βάση τοῦ στολιόμοντος ἀπὸ τὸν ὀρειστὸ ἀνατολικὰ τοῦ Λευκοῦ Πέγγου στὸ Κελλάριον. Ταυτόχρονα ὁ Θεσσαλονικεὺς ὀχύρωναν τὰ ἀδύνατα σημεῖα τῆς θαλάσσιας ὀχύρωσης. Τὸ στόμιον τοῦ λιμένα φράχθηκε μὲ διπλὴ σειρὰ ἀμύνης. Μπροστὰ ἢ ἄνωσθια, πὸν στερεώθηκε σὲ δύο ξύλινες βάσεις, οἱ ὁποῖες κατασκευάσθησαν στήν ἄκρην τοῦ λιμενοβραχίονα καὶ στήν ἄλλη πλευρὰ τοῦ στομίου, ὅπου κτίσθηκε ἀργότερα ὁ πύργος τῆς Ἀποβάθρας. Σιδηρένια κάγκελα καὶ ξύλινες σαπίδες κοφτερῆς σάν σπαθῖα περιέβαλαν τὶς ξύλινες βάσεις γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ πλησιάσουν οἱ ἐχθροί. Τῆ δεύτερη γραμμὴ ἀμύνης, πίσω ἀπὸ τὴν ἄνωσθια, ἀπετέλεσαν καὶ αὐτὰ τὰ μεγάλα καὶ φαρδιὰ καράβια, πὸν ὀνομάζονταν «κνβαίτες» καὶ βρισκόταν γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ στὸν λιμένα. Λέθησαν μὲ σκουιὰ ἢ μὲ δίπλα στήν ἄλλη καὶ ἀγκυροβόλησαν κατὰ μῆκος τοῦ στομίου τοῦ λιμένα. Ἐπάνω στὰ καράβια τοποθετήθηκαν σαπίδες. Γεφρωθήκη ἔτσι τὸ οὐμῖον τοῦ λιμένα καὶ δημιουργήθηκε δίοδος ἀπὸ τὴν γιὰλὸ μπροστὰ στὸ παράλιον τείχος στὸν λιμενοβραχίονα, ὅπου μποροῦσαν νὰ κινηθοῦν στρατιωτικὰ σῶματα. - Παράλληλα ὀχυρώθησαν καὶ τὰ ἀτείχιστα μέρη τοῦ λιμένα. Σελ. 331: Ἀπὸ τῆς διήρησιν τῶν Θαναμίτων γνωρίζομε πὸς τὸ ἓνα βρισκόταν κορτὰ σὲ μιὰ ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας. Τὸ ἀνατολικὸ τμήμα τῆς λεκάνης τοῦ λιμένα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἀπὸ τῆ σημερινῆ ὁδὸ Κατοῦνη, ὅπου ἀμέσως μετὰ τὸ 620-630 κτίσθηκε τὸ ἀνατολικὸ τείχος τοῦ βεζαντινοῦ λιμένα, ὡς τῆ Στοιὰ Τάπη, ὅπου βρέθηκε ἓνα τμήμα τῆς ἀποβάθρας τοῦ πρώτου λιμένα, ἦταν στὶς ἀρχὲς τοῦ 7ου αἰ. κατεχωσμένο ἀπὸ τὶς προσχώσεις καὶ ἀτείχιστο καὶ μποροῦσε νὰ μπῆ κανεὶς ἀπὸ δὴ στὴν πόλη. Ἄν σκεφθῆ κανεὶς ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ βρισκεται μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, ἢ ὅποια εἶναι νεότερο κτίσμα στῆ θέση παλαιохριστιανικῆς βασιλικῆς (τῆς Παναγίας;), εἶναι πιθανὸν ἔδω νὰ κατασκευάσθηκε ἡ τάφρος καὶ οἱ τριβόλοι, γιὰτὶ κάνοντας οἱ Σλάβοι ἀπόβαση ἀνατολικὰ τοῦ στομίου τοῦ λιμένα μποροῦσαν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ νὰ μπουν στήν πόλη. - Τὸ ἄλλο ἀνοχύρωτο σημεῖο τοῦ λιμένα ἦταν ὁ ἀμόλος», «καὶ αὐτῷ ἀτειχίστω τότε»... Σελ. 332: Μόλος στῆ διήρησιν τῶν Θαναμίτων εἶναι ὁ πρόβολος τοῦ λιμένα*

της Θεσσαλονίκης, τὸ ἀτζερόμπολον», ποὺ ἦταν ἀνοχύρωτος ποῖν τὸ 620-630 γι' αὐτὸ καὶ ὀχυρώθηκε προσωρινά με ζωηρὸ ξύλινο φράκτη...

Οἱ Σλάβοι ξεκινώντας με τὰ μονόξυλα πλοίαρια ἀπὸ τὸ Κελλάριον, ποὺ ἀπείχε περίπου δύο μίλια ἀπὸ τὴν πόλη, καὶ ἄφου χωρίστηκαν σὲ δύο ὁμάδες (Σχ. 15), ἐπετέθησαν στὰ δύο σημεῖα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐντοπίσει ὅτι δὲν ἦταν καλὰ ὀχυρωμένα. Τὸ πρῶτο σημεῖο ἦταν ὁ δυτικὸς πύργος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σκιάλας, ὅπου ὕψηξε μικρὸ παραπίλοιο, ἀπὸ ὅπου εἶχαν τὴν ἐλπίδα ὅτι εὐκόλι θὰ ἔμπαιναν στὴν πόλη. Τὸ δεύτερο ἦταν τὸ ἀνοχύρωτο τμήμα στὸ (σ. 333) λιμάνι, κοντὰ στὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας καὶ τὸ ὁποῖο οἱ Θεσσαλονικεῖς εἶχαν φροντίσει νὰ ὀχυρώσουν με τάφο καὶ τριβόλους. Ἐπειδὴ ἡ διύγηση διαχωρίζει τὴν ἐπίθεση σὲ δύο σκέλη, εἶναι ὀσκόλο νὰ δεχθῆ κανεὶς πὺς καὶ τὰ δύο σημεῖα βρισκόταν στὴν περιοχή τοῦ ἴδιου λιμένα. Ἡ τοποθέτηση τοῦ πύργου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σκιάλας στὴν περιοχή τοῦ βυζαντινοῦ λιμένα ἔχει ὀρισμένες δυσκολίες γιατί, σύμφωνα με τὰ ἐκεῖ ὀχυρωματικὰ ἔργα, γιὰ νὰ μπε κανεὶς στὸ λιμάνι θὰ ἔπρεπε νὰ περάσῃ τὸν ὀχυρωμένο με ξύλινο φράκτη μὸλο. Πιθανότερο φαίνεται πὺς εἶναι ὅτι ἐνὸς μῖα ὁμάδα λέμβων ἔπλεε πρὸς τὸ στόμιό τοῦ λιμένα, ἢ ἄλλη ἐπετέθηκε πρὸς τὸν δυτικὸ πύργο τοῦ ρωμαϊκοῦ λιμένα, ποὺ βρισκόταν στὸ ἀνατολικὸ τμήμα τῆς πόλης. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί οἱ Σλάβοι μετὰ τὴν πανωλεθρία «οἱ μὲν...πρὸς τῷ ἀνατολικῷ μέρει οἱ δὲ πρὸς τῷ δυτικῷ ἐξέβησαν». Τὸ παραπίλοιο ἀπ' ὅπου οἱ Σλάβοι σκόπευαν νὰ μποῦν στὴν πόλη ἀνῆκε στὸ παρῶλο τεῖχος καὶ ὀδηγῶσε στὸν αἰγμῶλο καὶ ὄχι μέσα στὸ λιμάνι. Ἐξάλλου δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν ὁ λιμένας αὐτὸς ἦταν τειχισμένος καὶ κατὰ τὴν ἔσπερακὴ του πλεορά.

Οὕτω περιγράφει τὰ πράγματα καὶ εἰς αὐτὰς τὰς διαπιστώσεις προβαίνει ὁ συγγραφεὺς. Γεννῶνται ὀμως μερικὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα δὲν φαίνεται νὰ διερωτήθη οὗτος. Π.χ. α) διατὶ ὑπῆρξαν ἀνεπιτυχεῖς αἱ πρῶται ἐπιθέσεις, ἄφου τὰ περιγραφόμενα ὀχυρωματικὰ ἔργα δὲν εἶχον γίνεο πρὸ τῆς ἐμφάνισης τῶν Σλάβων, ἄλλὰ ταυτόχρονα οἱ Θεσσαλονικεῖς ὀχύρωσαν τὰ ἀδύνατα σημεῖα τῆς θαλάσσιας ὀχύρωσης, καὶ ἄφου ἀντὼς οἱ Σλάβοι ἀτόρωσαν ἀνατολικά τοῦ στομίου τοῦ λιμένα μπορούσαν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ νὰ μποῦν στὴν πόλη; β) Πὺς ἦτο δυνατόν, ἐπιτιθεμένου τοῦ ἔχθρου, νὰ γίνωνται ταυτόχρονα ὀχυρωματικὰ ἔργα; Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα γεννῶν ἢ περιγραφή τοῦ συγγραφέως. Αἱ δυσκολοἱ ὀμως αὐταὶ εἶναι πράγματα ἀνυπερκοἱ, διότι ὁ Ἀνώνυμος δὲν περιγράφει ἀκριβῶς οὕτω τὰ πράγματα καὶ τὸ κείμενα τιμωροῦν, ὅταν δὲν ἀποδίδονται πιστῶς. Πρῶτες καὶ ἀνεπιτυχεῖς ἐπιθέσεις δὲν λέγει ὅτι ἐγένοντο, οὐδὲ λέγει ὅτι μετέφερον τὴ βάση τοῦ στολισκον τους ἀπὸ τὸν ὀμιτσο ἀνατολικά τοῦ Λευκοῦ Πύργου στὸ Κελλάριον. Λέγει ὅτι ἐγένετο συγκέντρωσις (σύνταξις) ὀλοκλήρου τοῦ (ἐπιτιθεμένου) ἔθνους τῶν Σλάβων, διὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ὀλοι συγχρόνως καὶ αἰφνιδίως κατὰ τοῦ τεῖχους τῆς πόλεως. Δὲν ἀναφέρεται ποῦ ἐγένετο ἢ συγκέντρωσις αὐτῆ. Τότε ὀμως «οἱ ἐν ταῖς ναοῖς ὄντες Σκλαβῖνοι» ἐσκέφθησαν νὰ καλύψουν τὰ πλοῖα τῶν με δέρματα, διὰ νὰ προφυλάξουν τοὺς κωπηλάτας τῶν ἀπὸ βολὰς ἐκ τοῦ τεῖχους, κατὰ τὸ ὀποῖο ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθοῦν. Ἰδοῦ τὸ χωρίον: P. Gr. 116, στ. 1328 (ρξ'): «Σύνταξιν γὰρ τοῦ περὶ τοῦ (τῶν) Σκλαβῖνων ἔθνους ποιησάμενων, ὀμοθυμῶδὸν καὶ αἰφνης προσβαλεῖν τῷ τείχει, οἱ ἐν ταῖς ναοῖς ὄντες Σκλαβῖνοι σκέφιν ταύτην ἐποιήσαντο ἐφ' ὃ ταῦτας ἐπύνωθεν ναοῖσι τε καὶ ταῖς λεγομέναις βύσσαις σκεπάσαι, ὅπως τῷ τείχει μελλούσας προσομῆσαι, ἀπληγας τοὺς ἐλάτας ἐκ τῶν ἀπὸ τῶν τείχων λήθους ἢ ὄπλα ἀκοντιζόντων κατ' αὐτῶν φυλάξειν».

Ἡ σύνταξις λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἐγένετο πολὺ μακρὰν τοῦ θαλασίου τεῖχους τῆς πόλεως, ἄλλ' εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ κόλπου, ὅστε οἱ Σλάβοι νὰ ἢμποροῦν νὰ διακρίνουν ὅτι προσορμιζόμενοι εἰς τὸν στενὸν αἰγμῶλον διὰ τὴν ἐπιθεσιν κατὰ τοῦ τεῖχους ἢμποροῦσαν νὰ κτυπηθοῦν ἀπ' αὐτοῦ τὰ πληρώματα τῶν πλοιαρίων τῶν διὰ βολῶν χειρὸς.

Αὐτῆ ἦτο ἢ πρώτη ὀειλία, λέγει ὁ Ἀνώνυμος, τὴν ὀποῖαν ἐνέβαλεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἅγιος,

ώστε αντί να επιτεθούν κατ' εὐθειαν, ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ Κελλάριον διὰ τὰ ἔργασθον εἰς τὴν κάλυψιν τῶν πλοιαρίων τῶν καὶ ἔδωκαν καιρὸν εἰς τοὺς ἀμυνομένους νὰ ὀχυρώσουν προχειρῶς ὀρίσμενα ἄδυνατα σημεῖα τοῦ θαλασίου τείχους τῶν: Αὐτοῖσι: (...*πρώτη... δέδοται αὐτοῖσι διὰ τοῦ μάρτυρος ἡ δειλία, εἰς τὸ μὴ εἰθνήδρως προσπελάσαι τῇ πόλει, ἀλλ' εἰς τόπων κολπῶδη ὁμίσεως τινος ὑπαγωγῆς τὸ ἐπικληθῆν ἐξ ἀρχαίων Κελλάριον, ἐκεῖσε παραγενόμενοι ἐφ' ᾧ τὸ μελετηθῆν αὐτοῖς ἐκκληρώσαι τῆς τέχνης ἔργον, κάκεισε ἐπὶ τοῦτο τῶν βαρβάρων ἐνασχοληθέντων μισθὸν θάσσουσ τοὺς τῆς πόλεως ἀναλαβεῖν, ὡς βραχείας ἐνδόσεως αὐτοῖς γενημένης, καὶ κατασκευάσαι...*) κτλ.

Οὕτω, ἐπειδὴ, ὡς γνωστόν, οἱ Σλάβοι ἐπολιόρκησαν τὴν πόλιν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας καὶ τὴν τετάρτην ἡμέραν τῆς πολιορκίας ἐγένετο ἡ ἐφοδος αὐτῶν καὶ τὸ Θαῦμα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὁ ὁποῖος ἤγειρεν ἰσχυρὸν ἄνεμον (Βαρδάρην) καὶ ἐσκόρπισε τὰ μονόξυλα τῶν Σλάβων, ἐπήρκεσαν αἱ τρεῖς ἡμέραι διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν προχειρῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων εἰς τὸ θαλάσιον τείχος.

Ἄκόμη δύο σημεῖα τῶν διαπιστώσεων τοῦ συγγραφέως χρειάζονται, νομίζομεν, μικρὰν ἐπανόρθωσιν: Εἶπεν ὁ σ. εἰς σ. 329: *Δεύτερη μνηστὶ τοῦ παραλίον αὐτοῦ τείχους, ποῦ εἶχε φαίνεται καὶ πύλες, γίνεται στὸ ἴδιο κεφάλαιο* (Βιβλ. Β' κεφ. Ι, Ρ. Gr. 116, στ. 1332, ρξε'): «*Αἰολὸν οἱ τοῦ παραλίον πύλῳς (τείχους, ὁ σ.) ὀπλίται ἐξελλόθηντες, τὰς τῶν δυναστευαίων κεφαλὰς ἀποτέμνοντες, διὰ τοῦ χρυσαίου τείχους τοῖς βαρβάρους ὀπτεῖσκονον*. Δὲν εἶχεν ὁμοῦ πύλῳς τὸ θαλάσιον τείχος. Ὁ Ἀνόνημος εἶχεν εἰπῆ ὀλίγον προηγουμένως πῶς ἐξῆλθον οἱ ὑπεραπισταῖ τοῦ θαλασίου τείχους εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ αἰγιαλόν, διὰ τὰ κτηπῆσουν τοὺς Σλάβους τῶν ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἐξωκλιάντων σλαβικῶν πλοιαρίων. Α ὕ τ ὀ θ ι, ρξδ': «*...οἱ σθεναροὶ τῶν πολιτῶν κατατηρήσωντες, ἔτεροι δὲ δι' οὐ ἤλιζον οἱ πολέμοι παραλίον ποθεῖν τὴν πόλιν τοῦτο οἱ πολῖται κατεξάντες, δι' αὐτοῦ τὸ ἔγκος συμπολεμήσαντος τοῦ ἀλλοφῶρον ἐπληρώσαντο*». Δὲν θὰ ἐχρειάζοντο ταῦτα, ἐὰν ὑπῆρχον πύλῳς εἰς τὸ τείχος, τὸ ὁποῖον μάλιστ' ἀνὴρ καὶ πολλὸ ὑψηλόν. Εἶπεν ὁ σ. εἰς σ. 333: *Τὸ παρατόλιο ἀτ' ὅπου οἱ Σλάβοι σκόπευαν νὰ ποῦν στήν πόλιν ἄνηκε στὸ παράλιο τείχος καὶ ὀδηγῶσε στὸν αἰγιαλὸ καὶ ὄχι μέσα στὸ λιμάνι. Ἐξάλλου δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν ὁ λιμένας αὐτῶς ἦταν τευχισμένος καὶ κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν τὸν πλευρά. Πρόκειται βεβαίως διὰ τὸν ρωμαϊκὸν λιμένα, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Σκάλαν, πρὸς τὸν δυτικὸν πύργον τῆς ὀρεινῆς καὶ τὸ ἐκεῖ παρατόλιον κατηθύνθη μέρος τοῦ στολισκού τῶν Σλάβων, ὡς ἐπισημανθῆν ἄδυνατον σημεῖον*. Ἐὰν ὁ ρωμαϊκὸς λιμὴν ἦτο ἐσωτερικῶς ἀτείχιστος, διατὶ δὲν ἐπεσημάνθη ὑπὸ τῶν Σλάβων ὡς ἄλλο ἄδυνατον σημεῖον τῆς θαλασσίας ὀχυρώσεως καὶ διατὶ δὲν ἐγένοντο καὶ ἐκεῖ πρόχειρα ὀχυρωματικὰ ἔργα ὑπὸ τῶν ἀμυνομένων, ὅπως ἐγένετο εἰς τὸν δυτικῶς τῆς πόλεως βυζαντινὸν λιμένα; Τὸ *argumentum ex silencio* τοῦτο εἶναι, νομίζομεν, κατὰ περισσώτερον ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἀγνωστοκιστικὴν δὴλωσιν τοῦ συγγραφέως. Μᾶλλον εἶναι πιθανόν, ὅτι ὁ ρωμαϊκὸς λιμὴν διετήρει κάποιαν ὀχύρωσιν καὶ διὰ τοῦτο ἐπεσημάναν μόνον τὸ ἐκεῖ πλησίον παρατόλιον οἱ Σλάβοι «*ἐπιτοία προσοξίας θεοεικότες, ὡς...ἐτελέστερον τὸ λεχθῆν ὑπάραχον παρατόλιον τοῦτο κατεῖξαι καὶ δι' αὐτοῦ τὴν τῆς πόλεως ἄλιαν ποιήσασθαι*» (Ρ. Gr. 116, στ. 1329, ρξγ').

Ὁφείλομεν ὁμοῦ παρὰ ταῦτα εἰς τὸν συγγραφέα, ἐκτός τῶν ἄλλων, καὶ τὴν ἐπιτυχῆ ἀναπαράστασιν τῶν προχειρῶν ἀμυντικῶν ἔργων εἰς τὴν θαλασσίαν ὀχύρωσιν τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν τρίτην αὐτῆς πολιορκίαν ὑπὸ τῶν Σλάβων. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν χρονολόγησιν τῆς ὀχυρώσεως ταύτης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πληροφοριῶν τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας, συναισθανόμενος τὰς δυσκολίας, ἐξάγει τὸ τελικὸν συμπέρασμα, σ. 333: *Μόνον γενικὰ μοσεῖ νὰ πῆ κανεῖς ὅτι ἡ βυζαντινὴ καὶ τελευταία φάσις τῆς θαλάσσιας ὀχύρωσης τῆς Θεσσαλονίκης χρονολογεῖται ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐπισκόπου Ἰωάννη, ποῦ ἔζητε στὰ 620-630, γιατί τὰ γεγονότα τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, στὰ ὅποια στηρίζεται ἡ χρονολόγησις τῆς ὀχύρωσης, δὲν εἶναι ἀκριβῶς χρονολογημένα*.

Πάντως η εργασία του συγγραφέως, ικανή νά προκαλέση πυρετόν ενδιαφέροντος εἰς τοὺς ἐπὶ μακρὸν ἀσχοληθέντας μὲ τὴν τοπογραφίαν τῆς Θεσσαλονίκης, προσέφερε πολλὰ, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ἔρευνα εἶναι εἰς αὐτὸν εὐγνώμων.

Γ. Γ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

Θ ε ο χ α ρ ῆ Πα ζ α ρ ᾶ, 'Η Ροτόντα τοῦ 'Αγίου Γεωργίου στὴ Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 55, πίν. 39, ἔγχρ. πίν. VIII.

Τὸ 'Ίδρυμα Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ὡς Παράρτημα ἀκόμῃ τῆς 'Εταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν τότε, ἐγκαινίασε σειρὰ 'Οδηγῶν τῶν Μνημείων τῆς Θεσσαλονίκης, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι βυζαντινὰ. Στῆ σειρὰ αὕτῃ ἔχουν ἐκδοθῆ καὶ τοῦ Τόξου τοῦ Γαλερίου 'Οδηγὸς στὴν ἑλληνικὴ καὶ στὴν ἀγγλικὴ γλώσσα (πρβλ. «Μακεδονικόν», τ. 14, (1974), σ. 360 κ.έ.) καὶ τώρα «ἡ Ροτόντα τοῦ 'Αγίου Γεωργίου στὴ Θεσσαλονίκη», στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα ἐπὶ τοῦ παρόντος.

'Ο νέος 'Οδηγὸς περιλαμβάνει: μιὰ τοπογραφικὴ (σ. 7-12) καὶ μιὰ ἱστορικὴ (σ. 13-14) εἰσαγωγὴ, τὸ ἱστορικὸ τῶν κατὰ καιροὺς ὀνομάτων τοῦ μνημείου (σ. 15), ἀρχιτεκτονικὴ περιγραφὴ τοῦ ρωμαϊκοῦ κτίσματος (σ. 16-20), τοῦ παλαιοχριστιανικοῦ ναοῦ (σ. 20-25) καὶ τῆς σημερινῆς μορφῆς τοῦ μνημείου (σ. 25-26) καὶ περιγραφὴ τοῦ διακόσμου τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ, τῆς ὀρθομαρμαρώσεως (σ. 27 κ.έ.), τῶν ψηφιδωτῶν (σ. 28-40) καὶ τῆς τοιχογραφίας τῆς 'Αναλήψεως στὸ τεταρτοσφαίριο τῆς κόγχης τοῦ 'Ιεροῦ (σ. 40-42). Τέλος γίνεται ἰδιαίτερος λόγος γιὰ τὸ μαρμάρينو ἄμβωνα, τοῦ ὁποῖου σπουδαῖα μέρη ἔχουν μεταφερθῆ τὸ 1900 στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ εἶναι ἐκθεθειμένα στὸ Μουσεοῖο ἐκεῖ. Τὸ κείμενο συνοδεύεται ἀπὸ 11 σχεδιαγράμματα, ἀκολουθεῖ βιβλιογραφία (ποῦ φθάνει μέχρι τοῦ 1967), 39 πίνακες (I-39) καὶ ἄλλοι 8 ἔγχρωμοι (I-VIII).

Τὸ κείμενο εἶναι γραμμένο σὲ στρωτὴ δημοτικὴ. Δὲν ὑπάρχουν νέες παρατηρήσεις ἢ πορίσματα ἐρεύνης, ἀλλὰ τὰ γνωστά ἐκτίθενται μὲ ἐπιμέλεια, τάξιν καὶ σαφήνεια. Εἶναι χρήσιμο καὶ εὐχάριστο ἀνάγνωσμα. Μόνον ποῦ-καὶ-ποῦ αἰφνιδιάζεται κάπως μία κατηγορία ἀναγνωστῶν ἀπὸ φράσεις καὶ λέξεις: 'Ο *E. Dyggve, παίρνοντας ὡς βάση τῆς τριπλῆς καὶ τὰ ζωφιά στοὺς τοίχους...* (σ. 27), *μενεξελιά, μενεξελί* (σ. 35 κ.έ.) ἀντὶ μενεξεδιά-μενεξεδι *ἀναστασιῶν* (σ. 38) ἀντὶ ἀνέχουν. Ἐξ ἄλλου τὰ *ἑσσοράχια* εἶναι λάθος ὀρθογραφικὸ ποῦ ἐπαναλαμβάνεται πάνω ἀπὸ 10 φορές (σ. 27, 52, 54 κ.ά.) καὶ μόνον στίς λεζάντες τῶν ἐγχρωμῶν πινάκων εἶναι σωστά γραμμένο *ἑσσοράχιο*. Σὲ μιὰ νέα ἐκδοσὴ πρέπει ἐπίσης νά διορθωθοῦν τυπογραφικὰ ἴσως λάθη: *oi scenae frontis* (σ. 33 κ.έ.), *στοῖς πλίνθους* (σ. 38), καὶ νά ἐνωματοθοῦν στὴ βιβλιογραφίᾳ νεώτερες ἐκδόσεις, τίς ὁποῖες ὁ συγγραφεὺς τοῦ 'Οδηγοῦ περιέλαβε σὲ πολυγραφημένο φύλλο, ποῦ προσήρτησε σὲ ἀριθμὸ ἀντιτύπων (M. Vickers, 1970, E. Kleinbauer, 1972, P. Cattani, 1972, Γ. Γούναρης, «Μακεδονικόν», τ. 12 (1972), σ. 201 κ.έ., Μ. Σωτηρίου, ΔΧΑΕ 1970, σ. 1931 κ.έ. κ.λ.). Σ' αὐτὰ πρέπει νά προστεθῆ τώρα καὶ ἡ πρόσφατη ἐκδοσὴ γιὰ τὴν Καμάρα, H. P. Laubscher, Der Reliefschmuck des Galeriusbogens in Thessaloniki, Berlin 1975, ὅπου στὰ εἰσαγωγικὰ κεφάλαια συνοψίζονται οἱ ἀνασκαφικὲς καὶ ἄλλες ἐρευνες γιὰ ὁλόκληρο τὸ ἀνακτορικὸ σύμπλεγμα τοῦ Γαλερίου καὶ παρέχεται νεώτερη βιβλιογραφία, ἰδίως σημ. 72. Πρβλ. καὶ «Μακεδονικόν», τ. 14 (1974), σ. 358 κ.έ.

Στῆ σελ. 33 κ.έ., μακρυνοὶ τάφοι τῆς Πετραίας: 'Αραβίας καὶ ἡ scenae frons παραβάλλονται, ὡς συνήθως, πρὸς τὰ οἰκοδομήματα πίσω ἀπὸ τοὺς μάρτυρες στὰ ψηφιδωτὰ. Θὰ τολμοῦσα ἓνα βῆμα πῶς πέρα τώρα ποῦ ἔξερομε μιὰ ἄλλη εἰκονικὴ διώροφη πρόσοψη κτηρίου, τὴν πρόσοψη τοῦ μεγάλου τάφου στὰ Λευκάδια. Ἐκεῖ ὁ νεκρὸς εἰκονίζεται σάν τοιχογραφία στὸν τοῖχο τοῦ βόθρου τῆς εἰκονικῆς στοᾶς τοῦ ἰσογείου, ἀκολουθώντας τὸν ψυχοπομπὸ Ἑρμῆ πρὸς τὸν Κριτὴ Αἰακὸ, γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὡς *ὄψωστατήν τὴν ψυχήν*. Ἐδῶ οἱ Μάρ-